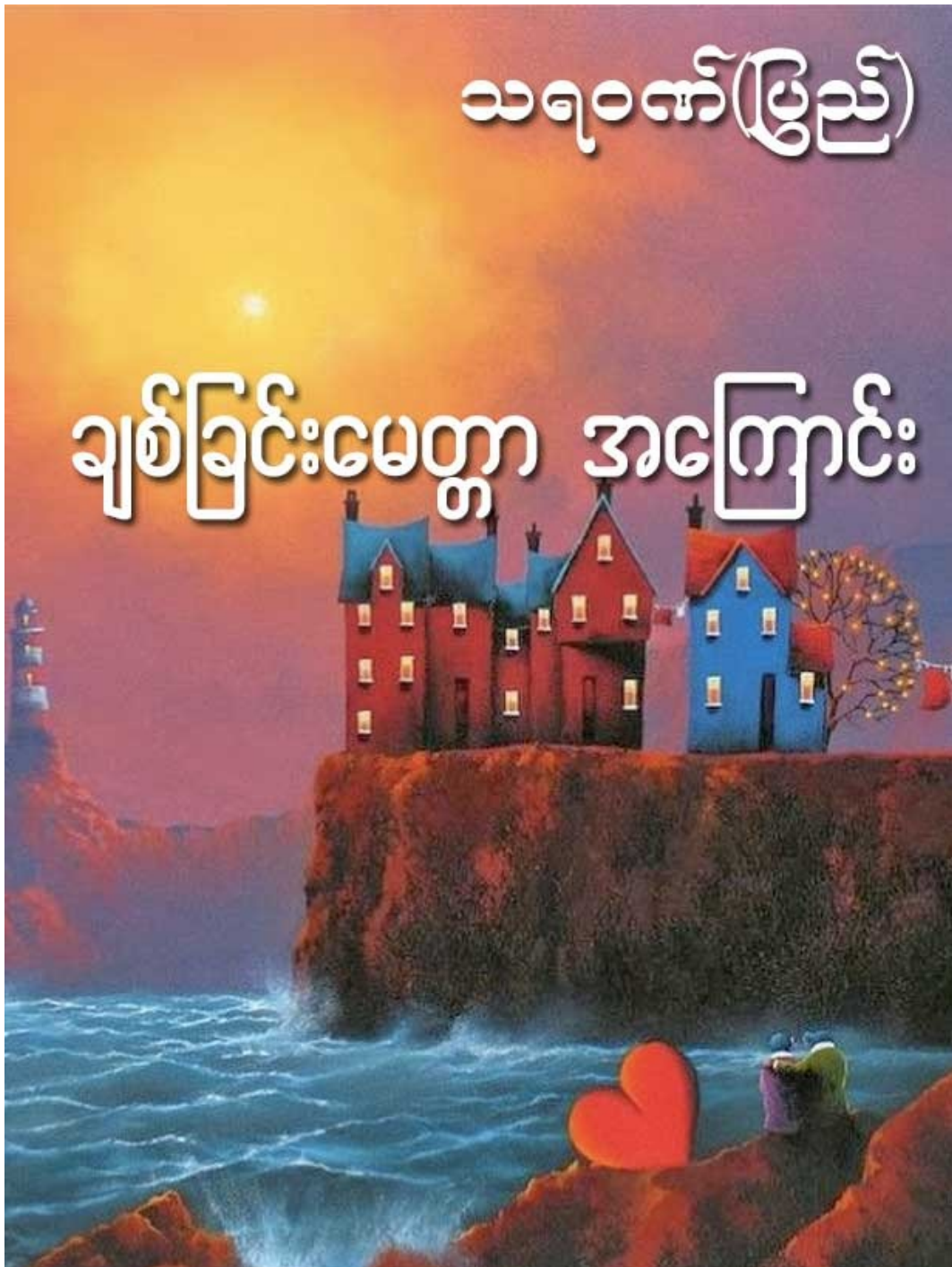

သရဝဏ်(ဖြူ)

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အကြောင်း

၁၉၈၇ သြဂုတ် (၂၁) စနေ

လေတိုးသဖြင့် ခင်မိုး ဆံပင်များ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်နေသည်။ ကားစက်သံတရားကို ငြီးငွေ့စွာ နားထောင်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာမှ ခွံ့ယပ်ပင်များ ကို မသဲ မကွဲ ရိပ်ခနဲလှမ်းမြင်ရ၏ ။ သူမလက်မှ ဓာတ်ခဲနာရီလေး၏ မီးခလုတ်ကို စမ်းပြီးနှိပ်လိုက်သော အခါ အဝါရောင် လင်းနေသော မှန်သားပြင်ထက်တွင် (၅:၁၅) ဟူသော ဂဏန်းတွဲ ပေးလာ၏ ။ မကြာမီ မိုးလင်းတော့မည် ။ ကားသည် တောင်တက်လမ်းတစ်ခုကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းတက်လာ၏ ။ ကားပေါ်တွင် ပါလာသူအားလုံး အိပ်ငိုက်နေကြသည်။ မေမေက စောင်ခြံကာ အကျအန အိပ်ပျော် နေသည် ကားပေါ်မှာ အိပ်တတ်တာကို ခင်မိုး ခုန နောင်တရနေသည်။ ရန်ကုန်မှ ညဆယ့်တစ် နာရီလောက်က စ၍ ထွက်လာခဲ့သော ခရီးတစ်လေဆာက် သူ တစ်မှေးမှအိပ်၍ မရချေ။ သူနှင့် ဒရိုင်ဘာဦးထွန်းမောင်မှအပ အားလုံး နည်းနည်း စိတော့ အိပ်ကြ၏ ။ ကားပေါ်တွင် လူက များများ စားစားတော့ မရှိချေ။ ခင်မိုး၊ မေမေ၊ ဦးထွန်းမောင်နှင့် ရန်ကုန်မှလိုက်လာသော အဒေါ်ဝမ်းကွဲတစ် ယောက် သာ ဖြစ်သည်။

မေမေတို့က ဒီလိုပဲသွားနေကျမို့ အိပ်ပျော်သလားဟု တွေ့ နေ၏ ။ ပွဲရုံကိစ္စများ အရေး တကြီးပေါ်လာသည့်အခါများ တွင် ရန်ကုန်သို့ ကောက်ကာငင်ကာ ခရီးထွက်ရတတ်သည်။ ထိုအခါ များ တွင် ဖေဖေသော်လည်းကောင်း၊ မေမေသော လည်းကောင်း လိုက်သွားရတတ်စမြဲပင် ဖြစ် သည်။ ယခုတစ်ခေါက် ခရီးထွက်သော အခါ မေမေတွင် အဖော်မရှိ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအတော အတွင်း ကျောင်းပိတ်ထားသဖြင့် ပျင်းရိနေသော ခင်မိုးမှာ မေမေ၏ အကောင်းဆုံးခရီးဖော် ဖြစ်လာ ရတော့သည်။ မကြာမီ ကျောင်းပြန်တတ်ရတော့မည် ကို တွေ့ :၍ ခင်မိုး ဝမ်းသာနေသည်။

အိမ်မှာ က ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာမရှိ၊ ကျောင်းတွင် ဆိုလျှင်တော့ စာကြည့်တိုက်တွင် စာအုပ်တွေ တစ်ယောက် တည်း ထိုင်ဖတ်နေလိုလည်း ရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ ရောက်တတ် ရာရာ ပြောနေလိုလည်း ရသည်။ ဘာသာရပ်အလိုက်

ကျင်းပသော အားကစားပွဲများ တွင် ကိုယ်နိုင် စေချင်သော အားကစားသမားကို အားပေး၍ လည်းရသည်။ အထူးသဖြင့် အနုပညာအသင်းတွင် ခင်မိုး သီချင်းဆိုနေသည်။ စန္ဒရားကို ကိုယ်တိုင်တီးကာ ဂန္ထဝင်သီချင်းများ ကို အားပါးတရ သီဆို နေရသည့်အခါများ တွင် ဖြစ်စေ ပျော်ပွဲစားထွက်ရင်း ဂစ်တာနှင့် သီချင်းဆိုရလျှင် ဖြစ်စေ၊ သူမမတ် ဝန်းကျင်ကို မေ့ပျောက်ပျော်ရွှင်နေတတ်သည်။ သူကား သီချင်းဆိုရလျှင် အားလုံးကို မေ့ထားနိုင် သူသာတည်း။

ကျောင်းကို သတိရသော အခါ အိမ်ကိုမြန်မြန်ပြန်ရောက်ချင်နေပြန်သည်။ မှန်ပြတင်းမှ တစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ကြည့်လိုက်၏ ။ ယာဘက်တွင် တောင်နံရံတခုလို မည် :မည် :သဏ္ဌာန်ကို တွေ့ ရ၏ ။ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ ချောက်ကမ်းပါးအောက်ခြေတွင် အရုဏ်ဦး အလင်းမှု န်များ ဖြင့် တလက်လက်တောက်ပနေသော မြစ်မင်းဧရာဝတီကို တွေ့ ရလေသည်။ သူမ ကြည့်နူးသွားသည်။ ပြည်မြို့သို့ အဝင်ခရီးလမ်းသည် အလွန်သာယာလွန်းလှသည် ပုစွန်ဆီရောင် ရောင် နီအချို့သည် အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်ယံမှ လင်းလက်စဉ်မှာ ပင် အနောက်ဘက် တောင် တန်းများ နောက်သို့ မေးတင်စပြုနေသော လမင်းကြီး၏ အရိပ်က မြစ်ရေပြင်ထက်ဝယ် ဖြန့်ကြက် အုပ်မိုးနေလေသည်။ ကားသည် တောင်ခြေအတိုင်း မှန်မှန်မောင်းလာသည်။ ဦးလေးထွန်း... ပြည်ရောက်ပြီလို့ ဒေါ်လေးကိုပြောလိုက်ပါဦးဟု ခင်မိုးက ပြောသော အခါ ဦးလေးထွန်းက ကားရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်းရင် အိပ်ငိုက်နေသော သူ့ဒေါ်လေးကို မမလေးဟု လှည့်ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ကားရှေ့မြင်ကွင်းသို့ ကလေးငယ်တစ်ဦး ရုတ်တရက်ပေါ်လာ၏ ။ ဦးလေးထွန်း ဦးလေး ထွန်းဟု သူမက အလန့်တကြား အော်လိုက်သော အခါ ဦးထွန်းမောင်က ရုတ်တရက် စတီရီယာ ယင်ကို ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့ချလိုက်၏ ။ ကလေးကို ရှောင်လိုက်သဖြင့် ကားသည် မည် သို့မျှ အရှိန် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ချောက်ကမ်းပါးတွင် စိုက်ထားသော အချက်ပြတိုက်လုံးကို ချုံဖြတ်တိုက်ချ လိုက်လေသည်။ သူမ၏ တကိုယ်လုံး အေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ငယ်သံပါအောင် စူးစူးရွားရွား ဟစ်အော် လိုက်၏ ။

အခန်း(၁)

မိုးရေစက်များ ရိုက်ခတ်သဖြင့် ရောဝတီမြစ်ရေပြင်သည်

မိုးရေစက်ရေပေါက်များ ထလျက် ရှိသည်။ ပိန်းပိတ်အောင် ညှိမှောင်နေသော မြစ်မင်းရော၏ ဟိုဘက်ကမ်းတွင် ရိုးမတောင်တန်း များ သည်သာ သဲသဲမဲမဲရွာလျက်ရှိသော မိုးစက်ပေါက်များ ကို ဂရုမပြုဘဲ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်း လျက်ရှိသည်။ မြောက်လေနှင့် အတူပါလာသော မိုးစက်ငွေ့များ ကြောင့် ကိုယ်ပေါ်မှာ ဂျင်းဂျက် ကက်ကို တင်းတင်းစေ့အောင် ဆွဲစိရင်း အချမ်းဒဏ်ကို အန်တုလျက် ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက် မှန်မှန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အဆောင်မှထွက်လာစက အဖော် တစ်ယောက် မှ ခေါ်မလာမိ၍ ပျင်း သလိုရှိသော်လည်း မိုးရွာထဲတွင် ထီးတစ်ချောင်းဖြင့် ဦးတည်မဲ့လျှောက်သွားတတ်သော မိမိနောက်ကို မည် သူကကော အရူးထ၍ လိုက်လိုပါမည် နည်းဟု တွေးမိစဉ်၌ မည် သူမျှ အတူပါ မလာခြင်းကို အထူးတလည် ဝမ်းမနည်းမိတော့။ ကျွန်တော် ၏ ထူးဆန်းသော အကျင့်များ တွင် တစ်ယောက် တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ရှိခြင်း၊ အထူးသဖြင့် မိုးရွာထဲတွင် လမ်းလျှောက်လို ခြင်းသည် မည် သူကမှ အလိုမလိုက်လိုသော ဓလေ့တစ်ခု ဖြစ်သည်။

စာကြည့်တိုက်ထဲတွင် လည်းကောင်း၊ စာသင်ခန်းထဲတွင် လည်းကောင်း၊ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွင် လည်းကောင်း အမြဲလို တွဲ ဖြစ်လေ့ရှိသော သူငယ်ချင်းများ သည်ပင် ကျွန်တော် လမ်း လျှောက်ထွက်တော့မည် ဆိုလျှင် ဟိုလိုလို သည်လိုလိုနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏ ။ ကျွန်တော် လမ်းလေဆောက်ရာတွင် ပုံမှန်လမ်းကြောင်းဟူ၍ မရှိ။ စိတ်မပါသော နေ့များ တွင် လမ်းထိပ်ကပင် လှည့်ပြန်လာခဲ့ဖူးသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ၌ လေးငါးမိုင်လျှောက် ချင်လျှောက်တတ်သည်။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသော မြင်ကွင်းတခုခု (ဥပမာ- စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်များ ကမ္ဘာလှည့်ခရီး သွားများ) ကို တွေ့ လျှင်လည်း ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲ အချိန်ကြာမြင့်စွာ တစ်နေရာတည်း ရပ်နေခဲ့တတ်သည်။ ကြာတော့ ကျွန်တော် သည်းညည်းကို ခံနိုင်သူဟူ၍ လက်စွဲတော် ထီး တစ်လက်သာ ရှိတော့သည်။

ယနေ့လည်း ရောဝတီမြစ်ပြင်၏ မိုးရွာချချိန် ရှုခင်းကိုကြည့်လို၍ ကမ်းနားဘက်သို့ လျှောက် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပေါင်းမိုးတပ်လှေကလေးများ

မြစ်ကမ်းစပ်တွင် စုပြုံရပ်ထားရင်း လေပြင်းနှင့် မိုးစက်များ ကြောင့် တလူးလူးတလိမ့်လိမ့် ဖြစ်နေပုံမှာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ထက်ပင် လှပသေးသည်။ လေအဝေ့ဝယ် ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့သွားကြသော ယူကလစ်ပင်တန်းများ ကို ငေးမောရင်း မည် နက် သော ကတ္တရာပြင်ပေါ်၌ လမ်းလျှောက်ရသည့်အရသာကို ခုံမင်နှစ်သက် လွန်းသော မိမိသည် မိုးသည်းနေ့များ ၌ သင်းကွ့ငှက်တစ်ကောင်ပမာ အထီးကျန်လမ်းထွက်ခဲ့ပေါင်းလည်း မနည်းပြီ။

အထီးကျန်ဆိုမှ ဤလမ်းပေါ်ဝယ် လျှောက်လှမ်းနေသူမှာ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း မဟုတ် ကြောင်း သတိပြုလိုက်မိသည်။ မိုးသည်းလွန်းနေသဖြင့် ဝီဝီသသ မမြင်ရသော် လည်း လူပုံသဏ္ဌာန် ခပ်ဝါးဝါးမြင်ကွင်းတစ်ခု ကျွန်တော် နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လျှောက်လှမ်းလာနေသည်။ ကိုယ့်လို မိုးချစ်တဲ့သူ တစ်ယောက် ပဲလား၊ အရေး ကြီးလို့ လမ်းထွက်လာသူ တစ်ယောက် ပဲလား၊ ယောက်ျား လား၊ မိန်းမလား စဉ်းသားနေဆဲခဏဝယ် ထိုသူထံမှ ခပ်အုပ်အုပ်ပြုလဲကျသံလိုလိုကြားလိုက်မိ သည်။ ခြေလှမ်းများ ကို နောက်သို့ ခပ်သွက်သွက်ပြန်လှည့်ပြေးလိုက်သည်။ လေက ဆောင့်တိုက် လာသဖြင့် တော် တော် နှင့် သွား၍ မရ။ ကျွန်တော် ရောက်သွားသော အခါ သဏ္ဌာန်ရှင်က ကျော်ပေး လျက်အနေအထားဖြင့် လဲကျနေသော သူ့စက်ဘီးကို ကြိုးစား၍ ပြန်ထောင်နေသည်။ လက် တစ်ဖက်က ထီးဆောင်းထားသဖြင့် စက်ဘီးကို အလွယ်တကူ ပြန်ထောင်၍ မရချေ။ ထိုအခိုက် လေပြင်းကြောင့် ထိုသူ့လက်မှ ထီးမှာ ကိုင်းလန်သွားပြန်သည်။

‘ကျွန်တော် ထောင်ပေးပါ့မယ်... ပေး... ပေး...’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော် ထီးကိုပိတ်ကာ သူ့စက်ဘီးကို ဆွဲမလိုက်သည်။ ဪ... အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ပေပဲ။ အနီးကပ်မှ သိပ်လှသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်မှန်း သတိ ပြန်သည်။ ဝါဝင်းသော အသားအရေတွင် နီလျာသာ နှုတ်ခမ်းလေးများ က ချမ်းလွန်း၍ တုန်ရင်နေ သည်။ ဦးထုပ်ပြာပြာလေးအောက်မှ နက်မှောင်သော ဆံကေသာများ က ရုန်းပျံ့ကျနေသည်။ သူမက ဂျပန်မင်းသမီး တစ်ယောက် လို နနယ်လှပလွန်းသည် အနံနှင့် အနက်စပ်ကြား ကရင်လုံချည် လေးက ဝင်းဝါသော အသားအရေနှင့် ပနံရနေသည်။

နွဲ့နှောင်းသော ကိုယ်ဟန်၌ ဂျင်းဂျင်ကက်ပွပွ ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်းကပင် ကပိုကရီနှင့် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေပြန်ပါသည်။ လူပြတ်သော လမ်းမပေါ်၌ အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေလျှင် ရိုင်းမည် စိုး၍ ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို သူမထံမှခွာလိုက်ရ သော လည်း အကူအညီတစ်ခုကို တောင်းခံလိုက်သော မျက်ဝန်းညိုညိုနှင့် မျက်တောင်ကော့များ ကိုမူ ဘယ်လိုမှ လွှဲဖယ်၍ မရပေ။

‘ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ နေဦး ရော့... ကျွန်တော့် ထီးကို ဆောင်းထား၊ ခင်ဗျား ထီးကို လုပ်လိုက်ဦးမယ်...’

ခပ်တည်တည်နှင့် ကျွန်တော် တောင်ဆွဲမြောက်ဆွဲလုပ်လိုက်ကာမှ သူ့ထိုင်းကိုင်းများ ပိုပြတ်ကုန်တော့သည်။ နောက်ဆို ကျောင်းရှေ့က မာမက်ဆီမှာ ထီးပြင်နည်း သင်ထားဦးမှဟု တွေ့မိရင် မိုးဖွဲတွေ ကြားမှပင် ကျွန်တော် ဇောချွေးပြန်လာ၏ ။ လေက ပိုတိုက်လာသည်။ သည်နေရာမှ ဆက်ပြင်နေလိုတော့ သည်ထီးသာ တစ်စီ ဖြစ်သွားမည် ။ ကောင်းဖို့ လမ်းမမြင်။ မချော့ကို ဘယ်လိုပြောရပါ။

‘ဒီမှာ မိုးကလဲ မတိတ်သေးဘူး၊ ခင်ဗျားထီးကလဲ အရမ်းပျက်နေပြီ၊ မထူးပါဘူး၊ ကျွန်တော့် ထီးကို ဆောင်း သွားပါ၊ ဒီထီးကို ကျွန်တော် ပြင်ထားလိုက်ပါ့မယ်...’

မိန်းမပျိုက အနည်းငယ် တုန့်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကို အားနာနေပုံရသည်။

‘အားမနာပါနဲ့... ယူ သွားပါ၊ ကျွန်တော့် ထီးက အသစ်ပါ၊ တော် တော် ကြာ နေဝင်တော့ မယ်...’

အလွန်အဖိုးတန်လှသော အပြုံးပန်းတစ်ပွင့်ကို သူမထံမှ ကျွန်တော် ရလိုက်သည်။ ကျေးဇူး တင်ကြောင်း မျက်ဝန်းများ ဖြင့် ဖော်ပြရင်း စက်ဘီးလေးကိုစီးကာ မိန်းမပျိုလှည့်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခမ်းလာတော့သည်။ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်တိုင်း အဝတ်ရေစို များ နှင့် အသားတို့ပွတ်တိုက်မိကာ အေးခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် လမ်းပင်မလျှောက်ချင်တော့ပေ။ ရုတ်တရက်သတိရကာ နာမည် နှင့်

နေရပ်လိပ်စာကို မေးမည် ကြံရွယ်စဉ်တွင် မိုးရေစက်များ ကြား တွင် သူမ၏ သဏ္ဌာန်သည် ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

အချိန်ကြာသည်နှင့် အမျှ သူမကို လွယ်ကူစွာ မေ့ပျောက်၍ မရမှန်း ကိုယ့်ဘာသာ နားလည် လာခဲ့မိသည်။ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲဟု မမေးလိုက်မိတာကို ခုမှ နောင်တရမိသည်။ အချိန်တိုင်း လိုလိုပင် သူမ၏ နနယ်လှပသော မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ တစ်ခါမှ မမှာ ဖူးသော ပရယ်တီကယ်များ ကို အယောင်ယောင်အမှားမှား လုပ်မိ၏။ သူမအကြောင်း တွေ့နေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့ကာ အော်မကြားခေါ်မကြား ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကိန္နရီ ကိန္နရာ ချောင်းခြားသည် က တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မြင်တွေ့နေနိုင်သေးသည်။ မိမိဘဝက ကိုယ်ချစ်ရသူကိုမှ တွေ့လို၍ မတွေ့ရသော ဒုက္ခပါလား။ ‘မြတ်နိုးခြင်းနှင့် ယှဉ်သော မေတ္တာ’ ဆိုသော ခေါင်းစဉ်နှင့် ကျမ်းတစ်စောင်ပြုစုလိုက်ချင်သည်။

ထိုအထဲတွင် သူမအပေါ်ထားရှိသော ကျွန်တော့မြတ်နိုးမှု များ ၊ မေတ္တာတရားများ ကို အသေးစိတ်ဖော်ပြနေလိုက်ချင်သည်။ ပြီးတော့ ထိုကျမ်းအား သူမကို နှင်းဆက်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် သူမကို ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်မည် နည်း။ အတွေ့ထဲမှာ ပင် သူမနှင့် ကျွန်တော် က မနီးစပ်ပေ။ သူမသည် မြို့သို့ ခဏလာလည်သော ဧည့်သည်တစ်ဦးသာဆိုလျှင် ကျွန်တော် တို့ ဘယ်လိုနည်း နှင့် မှ ပြန်ဆုံစရာမရှိကြတော့ပေ။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရုပ်ရှင်ကြည့် ဖြစ်သည်။ ပိတ်ကားထက်တွင် မိုးရေထဲတွင် လဲနေသော သူမသဏ္ဌာန်ကို မြင်နေမိသည်။ ကယောင်ကတမ်းနှင့် လှမ်းခေါ်မိတော့ မလို ထိုစဉ်မှာ ပင် ရုပ်ရှင်ပြနေတာပါလားဟု အသိကဝင်၏ ။ မီးရောင် မှိန်မှိန်အောက်တွင် ငြိမ်သက်နေကြသော ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်အလယ်တွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက် သာ ငှက်တို့ အလယ်တွင် ရောက်နေသော လိပ်တစ်ကောင်နယ် ဖြစ်နေ၏ ။

ဘယ်နှစ် ကြိမ်မြောက်ဟု မမှတ်မိတော့သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့်

ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ပုံက နုနုနယ်နယ်လေးပါ။ ဘာကြောင့်များ တစ်ယောက် တည်း လျှောက် သွားရတာ ပါလိမ့်ဟု တွေ့ နေမိသည်။ သူမကိုတွေ့ နိုင်မည့် နေရာများ အနှံ့ ကျွန်တော် လျှောက်သွား နေမိသည်။ ပြည်မြို့ကို လာလည်သော ဧည့်သည်ဆိုလျှင် ရွှေဆံတော် ဘုရားကို လာမဖူးဘဲ နေမည် မဟုတ်ဟု တွေ့ မိနေသော ကြောင့် ညနေတိုင်း ဘုရားသို့ ရောက် ဖြစ်သော် လည်း မည် သို့မျှ မထူးခြားချေ။

တစ်ခဏသာ တွေ့မြင်လိုက်ရသော်လည်း လွန်မင်းစွာ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက် ပမာ ကျွန်တော် သူမကို မှတ်မိသတိရနေပြန်သည်။ လှပသော မိန်းကလေးပေါင်းများစွာ နှင့် ဆက်ဆံ ရင်းနှီးဖူးပါလျက် သူမကိုသာ ထူးခြားစွဲလမ်းနေသည့် ကျွန်တော် စိတ်ကို ကျွန်တော် အံ့သြနေမိသည်။ တကယ်တော့ လွန်စွာ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းသော အနေအထား ဖြစ်သည်။ သူမကို တစ်ဖန်ပြန်လည်၍ တွေ့ခဲ့သည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော် မည်မျှပင် စွဲလမ်းနေသည့်တိုင် အောင် မျှော်လင့်မရနိုင်သော အခြေအနေများ စွာ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်ပဲ။ ဥပမာ- သူမတွင် ချစ်သူ ရှိမည် သို့မဟုတ် မကြာခင် လက်ထပ်ရတော့မည် ခင်ပွန်းလောင်းလည်း ရှိချင်ရှိမည် ။ အဆိုးဝါးဆုံး အခြေအနေအဖြစ် သူမသည် အိမ်ထောင်သည် တစ်ယောက် လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည် ။ သူမ ဘယ်အခြေအနေပဲရောက်ရောက် ချစ်နေနိုင်မည် ကတော့ သေချာ၏ ။ လူ တစ်ယောက် ကို လူ တစ်ယောက် က ဘာကြောင့် များ ဒီလောက်စွဲလမ်းနေပါလိမ့်။ တစ်ခါတစ်ရံမျှ ရင်မဆိုင်ခဲ့ဖူးသော ခံစားချက်သည် နှလုံးသားကို တဖြေမြေနှင့် လောင်ကျွမ်းစေပြန်သည်။

ဧရာဝတီမြစ်ထဲတွင် တံငါလှေများ လို ကျန်တော် ခန္ဓာကိုယ်အား
လွှင့်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင် သည်။ စိတ်သွားသလောက် ခန္ဓာကိုယ်က မလိုက်နိုင်သော အခါ
မရောင် ရဲခြင်းတို့ ဖြစ်ရပြန်သည်။ မိုင်ပေါင်းများ စွာ ရှည်လျားသော
ဤမြစ်ကြောင်းကြီးတစ်လျှောက် သူမ ရှိတန်ကောင်းမည့် နောက် သို့
ပြေးထွက်ရှာဖွေလိုက်ချင်သည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကြည့်ခဲ့ဖူးသော ရုပ်ရှင်ထဲမှ နတ်မျက်စိ
ပိုင်ရှင် ကဝေမကြီးနှင့် တွေ့လျှင် သူမရှိရာအရပ်ကို မေးမြန်းလိုက်ချင်သည်။ နောက်ဆုံး၌
အရာ အားလုံး သူမထံ၌ သာ နိဂုံးချုပ်နေတော့သည်။

‘တွေ့ချင်လိုက်တာ’

စကားလုံးများက မစဉ်းစားရဘဲ အလိုအလျောက် ပွင့်အန်သွားကြ၏။ ၁၀၀တွင် ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ရာဇဝင်ထဲမှ မင်းနန္ဒာအား ထပ်တူထပ်မျှ ကိုယ်ချင်းစာသွား၏။ ချစ်သူကိုတွေ့မြင်လိုခြင်းသည်။ ခေတ်ကာလနှင့် မဆိုင်ပါတကား။ အချစ်ဆိုတာ အချိန်ကာလ၊ နေရာဒေသတို့၏ စည်းဝိုင်းအတွင်း၌သာ တည်တတ်ပါသလား။ အများအတွက်တော့ မပြောတတ်။ ကျွန်တော့်အတွက်မူ သူမကိုချစ်မိသော အချစ်၌ အချိန်ကာလ၏ အတားအဆီးဟူသည် မြူနယ်ပင် မထင်ပါလေ။ ဥမ္မာဒန္တီအလှဘွဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းက အတွေ့ထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာသည်။

‘ရိုးတံဆစ်၊ ပြေပြစ်ချောမော

မြကြောစိမ်းစိမ်း၊ ရှိန်းရှိန်းစိုစို

လှသည်ကိုယ်၌’

ဥမ္မာဒန္တီကို မမြင်ဖူးခဲ့သော ကျွန်တော့်အတွက် ဤလင်္ကာသည် သူမနှင့်သာ ထိုက်တန်သည်ဟု မိုက်မဲစွာ ကြံစည်ခဲ့မိလေသည်။

အခန်း(၂)

‘မင်း ဖဲရှုံးလို့လားကွ’

‘ဘာကွ’

ဝင်းနိုင်စကားကြောင့် ကျွန်တော် ကျွဲဖီးတိုသွားသည်။ ကျွန်တော် က
ကိုးမီးကိုပင် ကောင်းစွာ ကစားတတ်သူမဟုတ်ချေ။

‘ငါမေးတာ ရှင်းရှင်းလေးရယ်၊ မင်း ဖဲရှုံးရင် ငါ့ဆီက ငွေနည်းနည်း ယူထား၊
အခုလို ဝိုင်းတိုင်း ကြီး လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းမှိုင်းနေတာကြာပြီ၊ ကျောင်းလဲမတတ်ဘူး’

ရေကန်ထဲက ငါးတစ်ကောင်လို ကျွန်တော် ဌ ဖြေရှင်းပြောဆိုရင် အင်အား
ဆွဲအနေ၏ ။ ပတ်ဝန်းကျင် သတိပြုမိလောက်အောင်ပင် ဣန္ဒြေပျက်နေပြီလားဟု တွေးမိကာ
ရက်ရွံ့အားငယ် သွားသည်။

‘ကျေးဇူးပဲကွာ၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံရှိပါသေးတယ်၊ ကျောင်းမတတ်တာက
ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ပါ’

‘အေး... အေး... လိမ္မာကွာ၊ မင်းလိမ္မာမှ ငါ့မှာ ကျောင်းထားပေးရကျိုးနပ်မှာ ’

ဝင်းနိုင်က ထုံးစံအတိုင်း စပ်ဖြူဖြူ ကျွန်တော် ကို အာဠာရအောင်စပြီးမှ
နဝင်းဆောင်မှာ ချိန်းဝိုင်းလေးတစ်ခုရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်ဟုဆိုကာ သုတ်သုတ်ပြာပြာဖြင့်
စာသင်ခန်းထဲမှ ပြေး ထွက်သွား၏ ။

တစ်ချိန်အားနေ၍ စာသင်ခန်းထဲဝယ် ကျောင်းသားများ ရှင်နေ၏ ။
လွတ်သွားသော သင်ခန်းစာများ ကို ပြန်ကူးရန် အတန်းထဲတွင် ကျန်နေသော ကောင်မလေး
တစ်ယောက် ဆီမှ စာအုပ်ငှားလိုက်၏ ။ စိတ်မပါတပါဖြင့် ကျောင်းစာများ ကို
လှန်လှောကြည့်နေမိသည်။ များ လှချည့် လား ဘယ်က စကူးရပါ့မလဲ။ အင်း... အဆောင်ကျမှ
ကူးတာပဲကောင်းပါတယ်လေဟု တွေးမိကာ ဖွင့်ထားသော ကျွန်တော် မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင်
ဘောပင်ဖြင့် ဟိုခြစ် ဒီခြစ်လုပ်နေရာမှ စိတ်ပါ လာကာ နှလုံးသားထဲတွင် စွဲနေသော သူမ၏

ရပ်သွင်ကို ရေး ခြစ်မိသွားလေသည်။ ကြည်လင်ပြတ် သားစွာ ပေါ်လာလိုက်၊ မူ
နိဝါးပျောက်ကွယ်သွားလိုက်နှင့် ကျွန်တော်၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှ သူမ၏ သဏ္ဌာန်ကို
နုလုံးသားဖြင့် ဆင့်ပွားဆွဲယူရ၏ ။ မိုးတွေ သည်းနေသော လမ်းမကြီးကို မြင်ယောင်လာ
သည်။ ပြီးတော့ နောက်ကျောဘက်မှ မြင်ရသော လဲနေသော စက်ဘီးနှင့်သူမ၊ နောက်ဆုံး အို.
... နောက်ဆုံးမဟုတ်ဘူး၊ ပထမဆုံး ဆုံဆည်းခြင်း၏ နောက်ဆုံးအပြုံ၊ ပါးလှနီသွေးသော
သူမ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံ၊ လှပစွာ ကွေးညွတ်သွားပုံကို မြင်ယောင်နေရင်းကပင် လက်က မဆွဲနိုင်
ဖြစ်နေသေး သည်။

ပုံကြမ်းခြစ်လိုက်၊ ဖျက်လိုက်၊ ဆွဲလိုက်၊ မကြိုက်လျှင်
နောက်တစ်ရွက်ပြောင်းဆွဲလိုက်နှင့် စာမျက်နှာ တော် တော် များများ ကို ဖြန့်တီးပြီးမှ
ကျွန်တော် သိပ်မကြိုက်သော ပုံကြမ်းတစ်ပုံကို ရလေသည်။ တူတော့တူသည်။ သို့သော်
ဘာလိုမှန်းမသိဟု စဉ်းစားနေခိုက်မှာပင် ကျွန်တော် အနီး ရှိ စာသင်ခန်းပြတင်းဝနားမှ
မိန်းကလေးတချို့၏ တခါခါရယ်မောသံကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရ၏ ။
အစအနောက်သန်သော ဝေမာနှင့် သူ့အဖော်မိန်းကလေးများ ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စာအုပ်ကို
ဆတ်ခနဲပိတ်လိုက်ရ၏ ။

‘ရယ်ရတယ်ဟေ့၊ ငါ ကတော့ နင် စာကြိုစားလှချည်ရဲ့ လို့ ထင်နေတာ
စာအုပ်ကြီးရှေ့ချပြီး နင်က ပုံတူဆွဲနေတာကိုး၊ နင့် စာအုပ်ထဲကပုံက ဘယ်သူလဲ၊ ငါ
မြင်ဖူးသလိုပဲ’

‘ဟာ... နင် မြင်ဖူးတယ် ဟုတ်လား၊ မှန်အောင်ပြောနိုင်ရင် နင့်ကို နန်းကြီးသုတ်
အဝကျွေးမယ်...’

သူမနှင့် သိကျွမ်းဖူးပြီးဟန်ဆောင်၍ ခပ်တည်တည်နှင့် ဝေမာ့ကို
အစ်မေးလိုက်၏ ။ ဝေမာက ကျွန်တော် ရေး ထားသော ပုံကို တောင်းကြည့်ပြီး
စဉ်းစားနေသည်။

‘ငါ သိသလိုပဲဟ၊ ဟာ... ဟုတ်ပြီ...’

‘အဲဒါ နာကာမိုရီရဲ့ ပုံပဲ၊ နင် သိပ်နောက်တာပဲ၊ ငါတို့ သွားတော့မယ်...’

‘ဟေ့... ဟေ့ နေပါဦး၊ နင်ပြောတာ ဘယ်သူ’

‘နာကာမိုရီ’

‘နင်နဲ့သိလား၊ သူက ဘယ်မှာ နေလဲ’

ဝေမာတို့တစ်ဖွဲ့လုံးက ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။

‘နင် အစက ဒီလို ရွတ်တီးရွတ်နောက် မဟုတ်ပါဘူး’

အတန်ကြာတောင်းပန်မှ ကျွန်တော် နောက်နေတာမဟုတ်မှန်း

ဝေမာတို့အားလုံး ယုံကြည် သွားကြ၏ ။

‘နာကာမိုရီရဲ့ နာမည် အပြည့်အစုံက အင်္ဂလိပ် နာကာမိုရီ (AKUNA NAKAMORI) တဲ့၊ နင်ဆွဲထားတဲ့ပုံနဲ့ တော် တော် တူတယ်၊ သူက ဂျပန်မှာ နာမည် ကြီးအဆိုတော် ပဲ၊ ငါတို့က ပိုစတာ တွေ မှာ မြင်ဖူးလို့ သိနေတာ၊ နေပါဦး... နင်က ဘာတွေ ဖြစ်လို့ အဲဒီ ပုံကို ကျောင်းစာအုပ်ထဲ ဆွဲနေရတာ လဲ...’

‘သူပုံဆွဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့သိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပုံဆွဲရင်း တူသွားတာ’

ဆီးယိုမစားဘူးလား၊ အရင်ဆေးပဲ လှုပ်သောက်ပေး တော် တော် တော် တဲ့ ပန်းချီဆရာ ဘာညာနဲ့ မှန်ချက်တွေ ပိုင်းပေးပြီး မချောတစ်သိုက် ထွက်သွားကြ၏ ။

‘ကိုစည်သူ ခင်ဗျားကို ဌာနမှိုက တွေ ချင်လို့ လာခဲ့ပါဦးတဲ့’

ကျောင်းသား တစ်ယောက် က တံခါးပေါက်မှ ကျွန်တော့် ကို အော်ပြော၏ ။
ဒီနေ့တစ်မနက် လုံး ထူးဆန်းတာတွေ နဲ့ချည်း ရင်ဆိုင်နေရပါလားဟု တွေ့ မိသည်။

ဌာနမှိုသည် ကျောင်းသား တစ်ယောက် ကို ဘယ်တော့မှ အကြောင်းမဲ့ ခေါ်မတွေ့ ချေ။

ဓာတုဗေဒဌာနမှ ဆရာမ ဒေါ်ခင်အေးသွင်သည် စည်းကမ်းကြီးသလောက် ဖော်ရွေပွင့်လင်းသူဟု လူသိများ၏။ ကျောင်းသက်နှစ်နှစ်အတွင်း ဆရာမ ဒေါ်ခင်အေးသွင်နှင့် သိပ်ပြီး ရင်းနှီးမှု မရှိခဲ့။ စာသင်ခန်းများတွင် စာသင်ရင်းတွေ့ဆုံ ဖြစ်သည်မှအပ ပြည်ကောလိပ် နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်း ဖြစ်မြောက်ရေး အစည်းအဝေးတွင် နှစ်ခါလားစကားပြောဖူး၏။ ထိုစဉ်ကလည်း မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် အကြောင်းမှလွဲ၍ ထူးထူးထွေထွေစကားမပြော ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ဆရာမသည် နှစ်လိုဖွယ်အေးချမ်းတည်ငြိမ်သူ၊ မာန်မာနကင်းရှင်း၍ ဖော်ရွေပွင့်လင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် သတိပြုမိခဲ့သည်။ ဆရာမ အသက်က လေးဆယ်နှီးပါးရှိမည်ထင်သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ပြောင်းလာတာ ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီဟု ကြားဖူး၏။ ပြည်ကောလိပ် တစ်ခုလုံးအတွက် ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် တာဝန်အရှိဆုံး ဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ ဓာတုဗေဒဌာနအတွက် ဆရာမ ဒေါ်ခင်အေးသွင်သည် အမြင့်ဆုံးတာဝန်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

‘လာ... မောင်စည်သူ ထိုင်’

ဆင်နားရွက်တံခါး၏ လှုပ်ခတ်သံကြောင့် စာဖတ်နေရာမှ မေးကြည့်ပြီး ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်၏။ ဆရာမ နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်စာပွဲ၏ တစ်ဖက်တွင် ကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူ၍ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်လိုက်သည်။ ပေါ်လစ်ရောင် တောက်နေသော စားပွဲ၏ လက်ဝဲဘက်တွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော စာအုပ်အထူကြီးများကို သပ်ရပ်စွာ စီထား၏။ ဆရာမက ခေတ်သစ်ဓာတုဗေဒအဘိဓာန်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော စာအုပ်ကြီးကို ကြည့်လက်စ နေရာ၌ စက္ကနာဖြူလင်းညှပ်၍ ပိတ်လိုက်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ ချထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ဘာစကားမှမဆိုသေးဘဲ စာကြည့်မျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဖြည်းဖြည်း သုတ်ပြီး ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ဘာအမှာလုပ်မိလို့ပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အဖန်ဖန်သုံးသပ်ရင်း တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏

ခြောက်လှန့်မှု ကို ခံစားနေရ၏။ နံရံတွင် ကပ်ထားသော နာရီလေး၏ စက္ကန့်တံတဖျပ်ဖျပ် ရွေ့လျားနေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကျောင်းသားတွေ သွားလာနေကြသည်ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။

‘ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့...’

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ကျွန်တော် ကပဲ စတင်ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် မောင်စည်သူနဲ့ နည်းနည်း ဆွေးနွေးစရာလေး ရှိလို့ပါ’

ဆရာမ က စားပွဲအံ့ဆွဲဖွင့်၍ တစ်စုံတစ်ရာကိုရှာနေပြီး အံ့ဆွဲကို ပြန်ပိတ်လိုက်သော အခါ ဆရာမ လက်ထဲတွင် ဖိုင်တွဲ တစ်ခုကို တွေ့ ရ၏။

‘ကျွန်မက ကျောင်းသားတွေ နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်ပေမယ့် အားလုံးကို အမြဲရစိုက်ပြီး ကြည့် နေမိတယ်၊ သတင်းတွေ ကို နားစွင့်နေမိတယ်၊ ဟောဒါက မောင်စည်သူဖြေခဲ့ပြီးသမျှကို ကျူကိုရီ ရယ်အဖြေလွှာတွေ နဲ့ ပရက်တီကယ်ရီပို့ (Practical Report) တွေ ပဲ၊ ပထမနှစ် တစ်နှစ် လုံးနဲ့ ဒုတိယ နှစ် တစ်ဝက်နီးပါစာလောက် ရှိတယ်၊ အဲဒီ မှာ ဘာသွားတွေ လဲဆိုတော့ ဖြေပြီးသမျှစာစဉ်အားလုံး မှာ အရမ်းကိုကောင်းနေတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် မောင်စည်သူရဲ့ အခြေအနေဟာ ဂုဏ် ထူးတန်းဝင်နိုင်တယ်၊ ကျွန်မတို့ ဓာတုဗေဒဌာနမှာ ဂုဏ်ထူးတန်းဝင်နိုင်လောက်အောင် ထူးထူးချွန် ချွန် ဖြစ်လာမယ့် ကျောင်းသားဟာ လက်ချိုးရေလို့ ရပါတယ်၊ ဒီအထဲမှာ မောင်စည်သူကို ဆရာ၊ ဆရာမ တွေ အားလုံးက မျှော်လင့်အထားဆုံးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်...’

ဆရာမ က စားပွဲကို လက်ညှိုးဖြင့် ဖိခြစ်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ခန်းဆီးပြာပြာလေး တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေသလို ကျွန်တော် စိတ်လှိုင်းများ တိုးဝှေ့လှုပ်ရှားနေတော့သည်။ ဆရာမ ပြောတာ တွေ အားလုံး အမှန်တွေ ချည်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။ ဆယ်တန်းအောင်စဉ်က အမှတ် မမီသဖြင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ တိုက်ရိုက်မတတ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော် သည် ပထမနှစ် စာသင်နှစ် ကတည်းကပင် ဒုတိယနှစ် ကို ထူးချွန်စွာ အောင်၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌

ဆက်တက်ခွင့်ရအောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့သည်။ ယခုတော့ အခြေအနေ မည် သို့ ဖြစ်သွားပြန်ပြီနည်း...

‘ပုဂ္ဂိုလ်ရေး က စွက်ဖက်နေမိမှာ စိုးပေမယ့် အလားအလာရှိတဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီချင်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မ တစ်ခုလောက် ပြောပါရစေ’

‘ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ ဆရာမ’

‘ခုရက်ပိုင်းအတွင်း : မောင်စည်သူ့ အပြုအမူတွေ ဟာ ထူးခြားနေတယ်၊ အတန်းတွေ လဲ မှန်မှန်မတတ်ဘူး၊ ပရက်တီကယ်လဲ သုံးခါမှာ တစ်ခါပဲလုပ်တယ်၊ အဆိုးဆုံး ကတော့ မေဂျာကျော် ရီရယ်ချိန်မှာ မောင်စည်သူ လုံးဝလာမဖြေဘူး၊ ဖိုင်နယ်အတွက် အမှတ်တချို့နာသွားတယ်၊ အဲဒီ တော့ မောင်စည်သူမှာ ဘာအခက်အခဲရှိလဲ၊ ကျွန်မကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ကျွန်မ ကူညီပါရစေ’

အေးမြသော မေတ္တာသည် ရင်ထဲအနှံ့ စိမ့်ဝင်စီးဆင်းသွား၏ ။ ကျွန်တော် ဆရာမ ဒေါ်ခင်အေးသွင်ကို ယခင်ကထက် အဆပေါင်းများစွာ ရိုသေလေးစားသွား၏ ။ ကျောင်းပြေးသော တပည့် တစ်ယောက် ကို ဒေါ်ယူဆုံးမပုံက ငြင်သာလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်သည် အံ့သြထိခိုက်မှု များစွာ ဖြင့် ကြည်နူးအေးမြသွားလေသည်။ ပိတ်ထားသော ပြတင်းတံခါးများ ကို တွန်းဖွင့်လိုက် သကဲ့သို့ ကျွန်တော့်စိတ်တို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသည်။

‘အခုလိုဒေါ်ပြောလို့ ဆရာမ ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးအရမ်းတင်တာပဲ၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျွန်တော် ပုံမှန် ဖြစ်စေရပါမယ်၊ ကျွန်တော့် မှာ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိပါဘူး...’

‘ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်... အကူအညီလိုရင်လဲ အချိန်မရွေးလာခဲ့ပါ မောင်စည်သူ...’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဆရာမ ...ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး...’

ဆရာမ ထံမှ ပြန်ထွက်လာသော အခါ အပြင်မှာ မိုးတွေ ရွာနေသည်။

လွယ်အိတ်ထဲတွင် ဆောင်ထားသော မိန်းမဆောင်းခေါက်ထီးလေးကို ထုတ်ဆောင်းလိုက်စဉ်မှာ ပင် နှလုံးသားသည် တမ်းတခြင်းများ စွာ ကို ဖြစ်ပေါ်စေပြန်ပါသည်။

ဦးနှောက်၏ အနိုင်ကျင့်ခြင်းကို နှလုံးသားက ခံနေရပြီလေဟု စဉ်းစားမိ၏ ။

ကျင့်ဝတ်၊ ဝတ္တရား၊ ရည်မှန်းချက်ဆိုတာတွေ နှင့် ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံရင်းကပင် စိမ်းစိုသော ခံစားမှု သည် ခြောက်သွေ့ညှိုးနွမ်းလာခဲ့သည်။ အတန်းတွေ အောင်ရန်၊ ဂုဏ်ထူးတွေ ရရန် ကျောင်းသားတာဝန် ကျွန်ုပ်ရန်ဆိုတာတွေ ကို အတတ်နိုင်ဆုံး

လိုက်လျောဖြည့်ဆည်းနေရသော်လည်း စိတ်အာရုံသည် ယခင်ကကဲ့သို့

တက်ကြွလတ်ဆတ်မနေတော့ချေ။ ကျောင်းစာများ ကို နေ့မီး ညမီးဆက်ကာ သွေးရှူးသွေးတန်း ကျွန်တော် ကြိုးစားနေမိသည်။ နည်းပြတန်းမေးခွန်းများ ၊ လက်တွေ လေ့ကျင့်ခန်း များ တွင် ကျွန်တော် ရမှတ်များ သည်။ ကထိကများ အံ့သြရလောက်အောင်ပင် ထူးချွန်မြင့်မားသွား ၏ ။

ဤကဲ့သို့ မီးကုန်ယမ်းကုန်ကြိုးစားရခြင်းမှာ ကျွန်တော် တွင် အကြောင်းရှိ၏ ။ မိုးရွာနေသော တစ်ညနေတွင် တွေ့ ဆုံခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာ

စွဲလမ်းတသ နေမိမှု တို့အား အဆုံးစွန် မြှုပ်နှံပစ်လို၍ ဖြစ်သည်။ ပိုလျှံနေသော

အချိန်ကာလများ ရှိခဲ့လျှင် မိန်းကလေးအတွက် ပေးမိနေဦးမည် စိုး၍

မအားမလပ်စာကြိုးစားနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်များ သည် အရိပ်ကို ဓားနှင့် ခုတ်သလို ဖြစ်နေမှန်း

တဖြည်း ဖြည်းရိပ်မိလာခဲ့၏ ။ နှလုံးသား၏ အလိုဆန္ဒကို ရထားလမ်းတစ်ခုကဲ့သို့ လမ်းလွှဲရန် ကြိုးစားမှု မှန် သမျှသည် ဆိုးရွားသော အကျိုးဆက်များ ကိုသာ ဖြစ်ပေါ်စေသည်မှန်း

ကျွန်တော် နားလည်လာခဲ့ သည်။ ဘာလိမ်နေဖို့လိုသနည်း။ သူမကို ချစ်မိသွားခြင်းသည် တမင်ရည်ရွယ်သည်လည်း မဟုတ်။ မတော် တဆလည်း မဟုတ်ပြန်သော ကြောင့်

ဘာမှတားဆီးရန် မလိုအပ်တော့ချေ။ တောတောင် ထဲ၌ သဘာဝအလျောက်

ပွင့်လန်းလာသော ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို အချစ်သည် လွတ်လပ် သန့်ရှင်းစွာ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ခုပဲကွာသည်။ သဘာဝပေးအပ်လိုက်သော ပန်းတစ်ပွင့်သည် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိသာ ခိုင်မြဲပြီးလျှင် အလိုအလျောက် ချုပ်ငြိမ်းသွား၏ ။ နှလုံးသားကပေးအပ်လိုက်သော ချစ်မေတ္တာသည်သာ အချိန်နေရာ ကန့်သတ်၍ မရသော မချုပ် ငြိမ်းသည့် ပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်လာတော့သည်။ ကျွန်တော် ရင်တွင် မှ ပန်းကလေးကို လောင်းရိပ် အောက်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်၏ ။

ထိုအခါ မသိစိတ်ဝယ် ကိန်းအောင်းနေသော နေရာတစ်ခုဆီသို့ မကြံစည်ဘဲ ရောက်သွား ဖြစ်သည်။ များ ပြားလှသော ရုပ်ပုံကားချက်များ ကြားဝယ် ရင်ခုန်စွာ ငေးမောနေမိသေး၏ ။ စိမ်းစို လှပသော ရှုခင်းပုံများ က မရောက်ဖူးသော ဒေသများ ဆီ ဆွဲခေါ်သွား၏ ။ နှင်းခဲနေသော တောင် စဉ်တန်းဖွေးဖွေးများ ၊ မြက်ခင်းစိမ်းများ ၊ ရေတံခွန်များ ကို ကျော်ဖြတ်ကြည့်ရှုပြီးသော် လည်း ကျွန်တော် မျှော်နေသူကို မတွေ့ ချေ။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်က နောက်ထပ် ပိုစတာတစ်ထပ်ကြီးကို ထုတ်ပြ၏ ဆိုင်ရှေ့၌ လူရှင်းနေသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို တစ်ရွက်ခြင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် လှန်ပြပေးနေသည်။

ပထမ ကလေးပုံများ ကို တွေ့ ရသည်။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ခပ်သွက်သွက်ကျော်သွား၏ ။

ဟောင်ကောင် သိုင်းမင်းသားများ ၊ အာနီးလ်၊ တွမ်ခရစ်စ်၊ အရစ်ပရင်းစတင်း(နီ)၊ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားမှန်းသိ၍ ထိုပုံများ ကို ကြာကြာမကြည့်ရချေ။ တစ်နေရာအရောက်တွင် ဆိုင်ရှင်က တစ်ဖက်သား၏ အလိုဆန္ဒကိုသိသော သူ တစ်ယောက် ၏ အပြုံးမျိုးဖြင့် အမျိုးသမီးပုံ တစ်ပုံကိုပြ၏ ။

ကမ္ဘာကျော်အလှမယ် မာရီလင်မွန်ရီးလ်၊ မွန်ရီးလ်က မျက်စိကို မှေးစင်းကာ ပြုံးနေသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

ခရစ်တော် ၏ နောက်ဆုံးဥစာစားပွဲပန်းချီလက်ရာကို ကြည့်အပြီးတွင် ဆိုင်ရှင်ကို ကျွန်တော် နည်းနည်း အားနာလာသည်။ သူက နောက်တစ်ရွက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း

လှန်လိုက်သည်။

‘ဟာ...’

‘ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ဆရာ’

‘ဘာမှမ ဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီ ပုံ ကျွန်တော် ယူမယ်...’

လည်တိုင်ဝင်းဝင်းပေါ်သို့ ဆံနွယ်စများ ဝဲကျနေသည်။ မျက်ဝန်းနက်အစုံသည် အဝေးကို ငေးကြည့်နေ၏ ။ ပြေပြစ်ပေါ်လွင်သော နှာတံနှင့် ပြုံးမယောင်ကွေးညွတ်နေသော နှုတ်ခမ်းပါး နှစ် လွှာက အချို့ကျလှပလွန်းသည်။ အေးမြသန့်စင်သော ရုပ်သွင်ကို တွေ့ရသည်။ အိပ်မက်ထဲမှ နတ်သမီးလေကို အပြင်မှာ တွေ့လိုက်ရသော ကလေးငယ်တစ်ဦးလို ကျွန်တော် အလွန်ဝမ်းသာ သွားသည်။ ဓာတ်ပုံရှင်သည် ကျွန်တော် စွဲလမ်းခဲ့သော ပိုင်ရှင်မိန်းကလေးနှင့် တော် တော် တူနေ သည်။ ဝေမာတို့က ကျွန်တော့် ပန်းချီလက်ရာကို ဘာကြောင့် မြင်ဖူးသည်ဟု ကောက်ချက်ချမှန်း ကျွန်တော် နားလည်သွားသည်။ ချွတ်စွတ်မဟုတ်သော်လည်း အရှေ့တိုင်းသူ တစ်ယောက် ၏ မျက်နှာကျပ်ခြင်း၊ အသားအရည် ဝင်းလဲ့စိုပြည်ခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်သွယ်လျှပ်ခြင်း၊ မျက်ဝန်းနက်များ ကော့ညွတ်ပုံခြင်း နနယ်ပုံခြင်းတူညီမှု ကြောင့် တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် အမှတ်ထား ဖြစ် လောက်အောင် ဆင်တူနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပိုစတာ၏ လက်ယာဘက် အပေါ်ထောင့်တွင် နာကာမိုရီဟု အင်္ဂလိပ်စာတန်း ထိုးထည့်သေးသည်။

သီတာဒေဝီ၏ ရုံပုံကားချပ်ကို မြင့်လိုက်ရသော မင်းသားရာဝဏ္ဏလို ကျွန်တော့်နှလုံးခုန်သံ တို့ တဒိတ်ဒိတ် ဖြစ်နေသေးသည်။ ထိုနေ့က အဆောင်သို့အပြန်လမ်းသည် ကျွန်တော် နေထိုင်ခဲ့ပြီး သော ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်၏ ညနေခင်းများ တွင် အသာယာဆုံး ဖြစ်မည် ဟု ကျွန်တော် တွေ့ လာမိသည်။ လမ်းမတော် လမ်းမှ သံတစ်ချောင်းလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ ပြည်ကောလိပ်နှင့် ကျောင်းဆောင်များ မှ တစ်ဝင်းထဲ၌ ပင်ရှိသဖြင့် သွားလာရသည် မှာ သိပ်မခက်ခဲ့တော့ချေ။ အမျိုးသမီးဆောင်တစ်ခုသည်သာ ရောဝတီမြစ်ကမ်းနဖူး၌ သီးသန့်

တည်ရှိ၏ ။

ရောဝတီမြစ်နှင့် ကောလိပ်ကျောင်းသည် တပိုင်ခန့်ဝေးသဖြင့်

နေ့စဉ်ကျောင်းလာရသော ဒုက္ခမှ အဆောင်နေကျောင်းသားများ ကင်းလွတ်ခွင့်ရလေသည်။
ပေါင်းတည်မှ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်စဉ်က မိဘများ သည် ကျွန်တော် အား အမျိုးများ
ရှိရာ အိမ်အချို့၌ နေထိုင် ကျောင်းတက်ရန် ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျကြသော်လည်း အဆောင်၌ သာ
လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေလို သော ကျွန်တော် က ငြင်းဆန်ခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်ကို
အလိုလိုက်ခဲ့ကြသည်။ စက်ဘီး ယူမလားဟု တပူတပင်မေးခဲ့စဉ်က ငြင်းပယ်ခဲ့သည်ကို ယခုမှ
နောင်တရလာသည်။ စက်ဘီးကို စီး၍ တဖြည်းဖြည်းထွက်ခွာသွားသော သူမ၏ သဏ္ဌာန်ကို
သတိရလာပြန်သည်။

နံရံကို တူဖြင့် တခုနီးဒုန်းထုသံကြောင့် နားမခံသာသော သူတချို့က စူးစမ်းရန်
ကျွန်တော် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ အခန်းဖော် ဝင်းနိုင်က ခုတင်ပေါ်တွင်
အားလျားမှော က်နေရာမှ ‘အိပ်ပျက်ရတဲ့အထဲကွာ’ ဟု ငြီးတွားပြီး ငုတ်တုတ် ထထိုင်၏ ။
နောက်ဆုံးသံချက်ကို မရိုက်သေးမီ အနိမ့်အမြင့် ၌ မညီ သိရန် နောက်သို့ဆုတ်၍ ကျွန်တော်
ကြည့်သည်။ သကောင့်သားများ ကလည်း လိုက်ကြည့်ကြ၏ ။

‘မဆိုးဘူးကွ’

‘လှတယ်နော်’

‘ဒီကောင် ဘာကြောင်ပြန်ပလဲ မသိဘူး’

‘ဟိုပုံလဲ မဟုတ်ဘား’

‘သွားကြစမ်းကွာ’

ကျွန်တော် ၏ ငေါက်ငမ်းမှု ကြောင့် ‘ဟေး’ ဟု သံပြိုင်အော်ကာ အားလုံး
ရယ်ရယ်မောမော ထွက်ခွာသွားကြ၏ ။ အခန်းထဲတွင် ဝင်းနိုင်နှင့် မြန်မာစာမှ ကျော်ဦးတို့သာ

ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်က ဂျပန်မင်းသမီးကလေး၏ ပုံကို တစ်မိမိမိမိကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် မျက်စိထဲတွင် ဂျပန်မလေးကို မတွေ့ ပုံ ပြုနေသော သူမကိုသာတွေ့ ရလေသည်။ ဘယလောက်ကြာအောင် ကြည့်နေမိသည် မသိ ဝင်းနိုင်က စားပွဲကို လက်ဝါးနှင့် ဆက်ကာ ဆက်ကာ ရိုက်လိုက်တော့မှ အာရုံပျက်သွားကာ ဝင်းနိုင်ခေါ်သံက မူ နံတေတေဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

‘ဟေ့ကောင် မင်း စိတ်ကောင်းတယ်နော်’

‘ဘာ ဖြစ်လို့လဲ၊ ရွာမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မင်းနှမနဲ့ ပေးစားမလို့လား...’

‘အေး... အေး တော် တော် အူမြူနေ၊ ငါ ကတော့ မင်း စာကျက်လွန်းလို့ ကြောင်သွားပြီ တောင်မှတ်တာ’

ကိုကျော်ဦးက ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် ကိုကြည့်ကာ ပြောနေသည်။ ပင့်ကူတစ်ကောင် ပိုစတာပေါ်သို့ တက်လာသဖြင့် ကျွန်တောက် ကဗျာကယာထသွားကာ ကြက်မွေးဖြင့် ခါချလိုက်၏ ။

ဝင်းနိုင်က ခေါင်းရမ်းကာ သွားပြီဟု ပြော၏ ။

ကျွန်တော်က အမေရိကန်ဇာတ်လိုက်မင်းသားများ ၏ ပုံစံကို တမင်တုကာ ပုံခုံးကို ဟန်ပါပါ တွန့်ပြလိုက်သည်။

‘ကိုကျော်ဦး ဒီကောင်တော့ မဟန်တော့ဘူး ဘာ ဖြစ်နေလဲ မေးကြည့်ပါဦး’

ဝင်းနိုင် စကားအဆုံးတွင် ကိုကျော်ဦးက ကုလားထိုင် ဆွဲယူပြီး စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။

‘စည်သူမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ဇာတ်လမ်းတွေ ရှိနေပြီထင်တယ်၊ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် တို့နှစ်ယောက် ကိုတော့ ပြောပြသင့်တယ်၊ အကြံဉာဏ်လေး ဘာလေး ပေးရအောင်’

‘ဇာတ်လမ်းတော့ ဇာတ်လမ်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ဝင်စားစရာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ပျက်စရာကြီးပါ ဗျာ...’

‘ဟေ့ စိတ်ဝင်စားစရာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုဘဲ ငါ စိတ်ဝင်စားသွားပြီဟေ့...’

ဝင်းနိုင်က ခုတင်ပေါ်တွင် အညောင်းဆန်နေရာမှ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် ရှိရာဘက်သို့ ရွှေ့လာကာ ခုတင်တွင် တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဝင်းနိုင်က အစအနောက်သန်သော်လည်း အကြောင်းပေါ်လျှင် အလွန်အားကိုးရ၏။ တစ်ဆောင်တည်း တစ်ခန်းတည်းမို့ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင် ဖက်လည်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတွင်လည်းကောင်း၊ ပြင်ပတွင်လည်းကောင်း သူနှင့်သာ ကျွန်တော်အတွဲဆုံးဖြစ်သည်။ အသားဖြူဖြူခပ်ပိန်ပိန် ကျွန်တော်နှင့် အသားမည်းမည်း ပုပုဝဝ ဝင်းနိုင်တို့နှစ်ယောက်ကို ကျောင်းသားများက မြေဖြူနှင့် မီးသွေးတုံးဟု နောက်လေ့ရှိသည်။

အဆောင်ရောက်စနေ့တစ်နေ့ကို ကျွန်တော်မှတ်မိနေသေးသည်။ အဆောင်မှူထံတွင် ရောက်ရှိကြောင်း သတင်းပို့ပြီး အခန်းနံပါတ်ကို မဲနှိုက်သော အခါ ကျွန်တော်က နံပါတ် (၈) ကိုရ၏။ နှစ်ယောက်ခန်းမို့ ကျွန်တော်ထက်အရင်ရောက်နှင့် သူက ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထိုကျောင်းသား၏ အမည်မှာ ပထမနှစ်ဓာတုဗေဒမှ မောင်ဝင်းနိုင် ဖြစ်ကြောင်း အဆောင်မှူထံမှ သိရသည်။ အထုပ်အပိုးများနှင့် အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရောက်ပြီး အမောဖြေနေစဉ်မှာပင် နောင်တွင် ကျွန်တော်၏ အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဖြစ်လာမည့် အနီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျွန်တော်ကိုမြင်သည်နှင့် ခုတင်ပေါ်၌ စန့်စန့်ကြီးအိပ်နေရာမှ ပျာပျာသလဲထလာပြီး...

‘ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ’

ဟု အရင်းအဖျားမရှိ ပြောလေသည်။

‘ငါနဲ့ပဲ တစ်ခန်းတည်းနေမှာ မင်းလား၊ အတော်ပဲ လာကွာ အပျင်းပြေပေါ့ ချလိုက်ကြရအောင်...’

ဝင်းနိုင်ဆိုသော ငတိက ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့သေတ္တာထဲမှ ဖဲထုပ်တစ်ထုပ်ကိုထုတ်ကာ တဗျန်းဗျန်းနှင့် ကုလားဖန်ထိုးနေလေ၏။

‘ကျွန်တော်... ကျွန်တော်’

‘အပျင်းပြေပါကွာ၊ လာပါ ဆေးလိပ်တိုက်ကြေး ဒေါင်းရအောင်’

‘ကျွန်တော် မကစားတတ်လို့ပါ’

‘နည်းနည်း ပါးပါးတောင် မရဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း’

အလွန်စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသော သူ့မျက်နှာကို ယနေ့တိုင် ကျွန်တော် မှတ်မိသေး သည်။ ထို့နောက် ငါးပါးသီလကို မသိသော ကိုရင်အား ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ကြီးက ကြည့်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကျွန်တော် ကိုကြည့်ကာ သူ့ခုတင်သို့ ပြန်လှည့်သွား၏ ။

‘အေးလေ... မင်း မကစားတတ်တာဘဲ ကောင်းပါတယ်၊ ငါ့လိုကောင် နှစ် ကောင်သာ တွဲ နေရရင် ကျောင်းကိုသွား ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်တော် နှင့် တွေ့ ဆုံပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ထိုစကားကို သူမကြာခဏ ပြော၏ ။ လူတစ်ကိုယ် ဝါသနာတစ်မျိုးဆိုသကဲ့သို့ ဝင်းနိုင်သည် လောင်းကစားခြင်း၌ အလွန်ဝါသနာပါလေ သည်။ တခုခုပြောလိုက်လျှင် လောင်းမလားဟု အစချီပြီးမှ ပြောလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါက သူနှင့် ဆရာမ က စာအုပ်ထဲကဟာကို အမှန်ဟုပြော၍ ဝင်းနိုင်က သူတွက်ထားတာလည်း မှန်တာပဲဟု စောဒကတတ်၏ ။ ဤတွင် ကြိမ်ဖန်များ စွာ ကျင့်သားရနေသော သူ့နှုတ်ဖျားမှ မယုံရင်လောင်းမလား ဟု ထွက်သွားမိသဖြင့် ဌာနမှူ၏ ခေါ်ယူကြိမ်းမောင်းခြင်းကို နာရီဝက်ခန့်ခံခဲ့ရလေတော့သည်။ သူသည် ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်၏ ။ တစ်ဖက်သားကိုလည်း ကူညီတတ်သည်။ ကျောင်းစာတွင် တော် သည်လည်း မဟုတ် ဖျင်းသည်လည်း မဟုတ်သော အဆင့်မျိုးဖြင့် ကျောင်းသားဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်လေသည်။

ကျွန်တော် နှင့် ရင်းနှီးမှု အရှိဆုံးသော အခြားမိတ်ဆွေ တစ်ယောက် မှာ ကိုကျော်ဦး ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော် ထက် နှစ် နှစ် ခန့်ကြီးသည်။ အဓိက ဘာသာတွဲ ချင်းကွာသော်လည်း အတန်းချင်းမူ သူနှင့် ကျွန်တော် အတူပင် ဖြစ်သည်။ သူက စာပေဝါသနာပါသည်။ ကျောင်းစာကြည့်တိုက်တွင် တာဝန်မှူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကလည်း

အားလျှင် စာကြည့်တိုက်ထဲ ရောက်နေတတ်သူ ဖြစ် သဖြင့် များ မကြာမီမှာ ပင် သူနှင့် ကျွန်တော် လွန်စွာ ရင်းနှီးသွားတော့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ တွင် မမောတန်းထိုင်ကာ ဖတ်ဖူးသမျှ စာများ ကို အပြန်အလှန်ပြောဆို ဆွေးနွေးကြ၏ ။ သူက ကျွန် တော် ထက် ပိုပြီး စာဖတ်အားကောင်း၏ ။ သူပြောသမျှ စာအုပ်ဆယ်အုပ်လောက်တွင် တစ်အုပ် လောက်သာ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူး၏ ။ တချို့စာအုပ်များ ကို သူပြောမှပင် ကျွန်တော် ကြားဖူး၏ ။ သူ စာဖတ်ကြောင်းကို အကောင်းဆုံးပြသနိုင်မည့် ဒုတိယသက်သေမှာ ဘီလပ်ရည်ပုလင်းဖင်ကြီးနှင့် သဏ္ဌာန်တူသော ကိုင်းအနက်ကွပ်ထားသည့် သူ့မျက်မှန်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

မျက်မှန်ကို နည်းနည်း စောင်း၍ ကြည့်လျှင် ဒီဂရီများ လွန်းသဖြင့် လှိုင်းတွန့်များ ထနေတာ တွေ ရ၏ ။ ကျွန်တော် နှင့် နှစ် ယောက် အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နှင့် ပြောဆိုဆွေးနွေးနေရာမှ အဆောင်ညနေ ထမင်းကျွေးချိန် ကျော်သွားကာ နှစ် ယောက် စလုံး မကြာခဏ ထမင်းငတ်ကြဖူး၏ ။ နောက်တော့ ကိုကျော်ဦးသည် ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းပြုကာ ဝင်းနိုင်နှင့် ပါ ခင်မင်သွား၏ ။

ကျွန်တော် က မိုးရွာသော တစ်ညနေတွင် တစ်ယောက် တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်ရာမှ တွေ့ ကြုံခဲ့ရသည့် အာဖစ်အပျက်များကို ဝင်းနိုင်နှင့် ကိုကျော်ဦးအား အသေးစိတ်ပြန်ပြောလိုက် သည်။ တောင်နံရံ၌ ဆင်ထားသော ကျောက်မောင်းများ ကို ဖြတ်ချလိုက်သလို ကျွန်တော် တစ် ယောက် တည်းသာ မွန်းကျပ်ခံစားနေရသော ဝေဒနာတို့မှာ တရှိန်ထိုးလိမ့်ဆင်းပြီကျသွားလေ သည်။ ရင်အပူသည် အနည်းငယ်ငြိမ်းသလိုရှိသွားသည်။ သက်သေပြစရာဟူ၍ မိန်းမဆောင်းထီး တစ်လက်သာ လက်ဆပ်လက်ကိုင်ပြနိုင်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို အကယ်၍ သူတို့က မယုံဘူး ဟု ဆိုလာငြားအံ့... အမှန်စင်စင်သူတို့တွင် အပြစ်မရှိကြပါ။ သို့သော် ဝင်းနိုင်နှင့် ကိုကျော်ဦးတို့ နှစ် ယောက် လုံးက ကျွန်တော့်စကားကို လက်ခံကြပါသည်။

‘စောစောက ပြောရောပေါ့ကွာ...’

ကိုကျော်ဦးက ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိမလိုလုပ်ပြီးမှ မညှိဘဲ ပြန်ချလိုက်ကာ

ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြော၏။

‘မင်း ဘာဆက်လုပ် မလဲ’

ဝင်းနိုင်၏ အမေးကို ကျွန်တော် လည်း မဖြေတတ်သဖြင့် ကျွန်တော် ယုံကြည်ရာ စကား တစ်ခွန်းသာ အလိုလိုပြော ဖြစ်သွား၏။

‘ငါ သူ့ကို ချစ်တယ်’

‘မင်းပြောတဲ့ ကောင်မလေးက လှလား’

ဝင်းနိုင်က မေးသည်။

‘လှတော့လှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေတာက ငါ သူ့ကို ချစ်တာဟာ လှတာ မလှတာနဲ့ မဆိုင်တော့သလိုပဲ၊ တကယ်လို့ ဒုအချိန်မှာ သူ့မျက်နှာကို အက်ဆစ်မှန်ပြီး အလှပျက်သွားမယ်ဆိုရင်တောင် ငါ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ဆက်ချစ်နေမိမှာ ပဲ’

‘အေးကွာ... မင်း ကံကောင်းမှာ ပါ၊ ငါတို့ ဘယ်လိုကူညီပေးရမလဲ...’

ကိုကျော်ဦးက အကြံရခက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြော၏။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့သည့်အခြေအနေမှာ ဘယ်သူတွေ က ဘာတတ်နိုင်မည် နည်းဟုတွေ မိ၏။ သို့သော် တစ်ယောက် တည်းပူလောင်နေတာထက်စာလျှင် မျှဝေခံစားသည်က သာ၍ ကောင်းသေးသည်။ နံရံတွင် ကပ်ထားသော ဂျန်မလေးပုံကို မျက်စိက ရောက်သွား၏။

‘ဒီလိုလုပ်ဗျာ...’

ကိုကျော်ဦးက ခေါင်းငုံ့ကြည့်သည့် ဝင်းနိုင်က တံခါးပေါက်ကို ကျောပေး၍ ရပ်နေပြီး ကျွန်တော် စကားကို နားထောင်နေသည်။

‘ကျွန်တော် ပြောတဲ့ မိန်းကလေးက ဒီပုံထဲက မင်းသမီးနဲ့ ခြောက်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းကျော် လောက်တူတယ်၊ ဆံပင်ပုံတွေ ဘာတွေ က အစပေါ့၊ ဒီပုံကို

အသေအချာကြည့်တတ်ရင် အပြင်မှာ သူ့ကိုတွေ့ရင် မှတ်မိနိုင်မှာ ပေါ့ ငါပြောတာ သဘောပေါက်မယ်ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ပြီ... နားလည်ပြီ၊ ငါတို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူရှာပေးမယ်ကွာ...’

‘ဘာမှမပူနဲ့ စည်သူ၊ မင်းအချစ်က မင်းကို ကယ်တင်ပါလိမ့်မယ်...’

ဝင်းနိုင်နှင့် ကိုကျော်ဦးက ကျွန်တော်ကို နှစ် သိမ့်ပြီး ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ကျွန်တော့်စိတ် များ ယခင်ကထက် လန်းဆန်းတက်ကြွလာသည်။ ယခုအခါ ကျွန်တော် သူမကို အရူးအမူးစွဲလမ်း နေကြောင်းကို သိသူမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်း မဟုတ်တော့ပြီ။ မျှော်လင့်ချက်သည် မီးဇာ မြင့်လိုက်သော မီးအိမ်အလင်းရောင် လို ခဏအတွင်း ဝင်းထိန်တောက်ပသွားလေသည်။ ကျွန်တော် က နံရံပေါ်မှ နာကာမိုရီ၏ ပုံကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏ မျက်ဝန်းနက်များ က အဝေးဆီသို့ကြည့်နေ၏ ။

အခန်း(၃)

‘ဘုတ်’

‘အင့်’

ဝင်းနိုင်နှင့် ကိုကျော်ဦးကို တွေ့လိုဇောနှင့် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာရင်း ကော်ရစ်ဒါ ထောင့်အကွေ့တွင် ကျောင်းသူ တစ်ယောက် နှင့် ဝင်တိုက်မိ၍ သူမလက်ထဲမှစာအုပ်များ လမ်းမ ပေါ်သို့ ပြန့်ကျဲသွားသည်။

‘အို... ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေ တွေ့လိုဇောနဲ့ အရမ်း ကွေ့လိုက်မိတယ်...’

သူမက မြေကြီးတွင် ခူးတစ်ဖက်ထောက်ကာ ပြန့်ကျဲနေသော စာအုပ်များ ကို လိုက်ကောက်ရင်း ပြန့်ကျဲနေသော စာအုပ်များ ကို လိုက်ကောက်ရင်း ပြုံးပြီးပြန်ပြောသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မလဲ အတွေ့ နဲ့ လျှောက်လာမိလို့ပါ’

အသားညိုညိုခပ်ဝဝနှင့် သဘောကောင်းပုံရသော ထိုကျောင်းသူကို ခဏအတွင်း ကျွန်တော် ခင်မင်သွားသည်။ များသော အားဖြင့် မိန်းကလေးများ သည် သိပ်စိတ်မရှည်တတ်ကြပေ။ ယခုလို ဣန္ဒြေမဲ့စွာ စာအုပ်များ ကို လိုက်ကောက်ရဦးမည် ဆိုလျှင် အလွန်စိတ်ဆိုးမည် မှာ သေချာ၏ ကျွန်တော် ခြေထောက်နားတွင် ကျနေသော ဖောင်တိန်နှင့် စာအုပ်အချို့ကို ကူကောက် ပေးလိုက်သည်။

‘ဟေ့ကောင် စည်သူ၊ အမယ်... ရီရီဆွေပါလား၊ နင်တို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ’

အသံပြကြီးနဲ့ အော်လာကတည်းက ဝင်းနိုင်မှန်း မပြောဘဲ သိလိုက်သည်။ သူမက ဘာမှ မပြောဘဲ ပြုံးနေသည်။ ကျွန်တော် က အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ဝင်းနိုင်က ရယ်မောကာ ကျွန်တော် နှင့် ရီရီဆွေကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်တော် က ခင်မင်လိုသည်နှင့် အဆင်သင့်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘စည်သူ ဒါ မြန်မာစာက ရီရီဆွေတဲ့’

‘ရီရီဆွ သူက ငါ့အခန်းဖော် စည်သူတဲ့၊ ဒုတိယနှစ် ဓာတုဗေဒက၊ ဒီကောင်က စာတော် တယ်ဟ၊ နင် မသိတာရှိရင် သူ့ကို မေး...’

‘အတော် ပဲ စာမရတာ နဲ့ ကိုစည်သူပဲ English တွေ မေးရမယ်...’

‘ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ကူညီနိုင်ပါတယ်...’

ဖော်ရွေပွင့်လင်းသော ရီရီဆွနှင့် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အတန်ရင်းနှီးသွားသည်။ အသားညိုညိုနုနုတံပေါ်ပေါ်နှင့် သွက်လက်ချက်ချာသော သူမအား တစ်ခဏတွင်းမှာပင် ငယ်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် လို စိတ်ထဲမှ ရင်းနှီးသွား၏။ ရီရီဆွ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားချိန်တွင် ကျောင်းဝင်းထဲ၌ ကျောင်းသားပါးစပြုလာသည်။ ဘယ်သွားကြမလဲဟူသော ဝင်းနိုင်အမေးကို ကားဂိတ်ဘက်သို့ ခေါင်းဆက်ညွှန်ပြရင်း မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းဝင်းဂိတ်ဝဲဘက်သို့ ဦးတည်နေသော မြေနီလမ်းကလေးမှာ ထင်းရှုပင်နှင့် ယူကလစ်ပင်တန်းများ ကြားဝယ် ညီညာဖြောင့်တန်းစွာ လဲလျောင်းနေသည်။ ကိုယ့်ခြေသံကိုယ်ပြန်နားထောင်ရင်း ငြိမ်သက်စွာ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

‘ဘယ်လိုလဲကွ စကားနည်းလှချည်လား မင်း မမမိုးကို သတိရနေပြီလား...’

‘ဘာရယ်...’

‘မိုးရွာထဲမှာ တွေ့ခဲ့လို့ မမမိုးလို့ ငါနာမည် ပေးထားတဲ့ မင်းရဲ့ ဂျပန်နိပ်လေဒီကို ပြောတာ’

‘ဪ’

ဘာရယ်မဟုတ်သော်လည်း ‘မင်း မမမိုး’ ဟူသည့် စကားတစ်ခွန်းကပင် ရင်ကို နွေးထွေး လာစေတာကိုလည်း အံ့သြမိချင်သည်။ ပြီးတော့ ရယ်လည်းရယ်ချင်သည်။

‘မင်းက ဘာရယ်တာလဲ’

‘မင်းစကားကြိုက်လို့ပါ၊ ဘာတဲ့ မင်း မမမိုး ဟုတ်လား၊ နာမည် တောင်မသိရတဲ့’

မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို ငါကသာ စွဲစွဲလမ်းလမ်း တမ်းတမ်းတတ ရှိနေပေမယ့် ဟို ကတော့ ယောင်လို့ တောင်မှ သတိရလောက်တော့မှ မဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ၊ မိုးထဲလေထဲမှာ သူ့ထီးကို အမြတ်ထုတ် သွားတယ်လို့ မထင်ရင် ကံကောင်း...'

‘ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ပြီးခဲ့တာတွေ ကို မေ့ထားလိုက်စေချင်တယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းမမေ့နိုင် တာကိုလဲ ငါနားလည်ပါတယ်၊ ဖြစ်သင့်တာတွေ ကိုချည်း လိုက်လုပ်နေနိုင်ကြရင်လဲ လောကကြီး ဟာ လူတော် တွေ နဲ့ချည်း ပြည့်ကျပ်ပြီး ပျင်းစရာကြီးနေမှာ ပဲနော်...’

‘မင်းပဲ ကတ်သီးကတ်သတ်ကွာ...’

‘ဟုတ်တယ်ကွ အားလုံး လူလိမ္မာတွေ ချည်း ဖြစ်ကုန်ရင် ငါ ဘယ်သူနဲ့သွားပြီး ဖဲရိုက် ရမှာ လဲ’

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ရသဖြင့် မူ န်မှိုင်းနေသော စိတ်တို့ ကြည်လင် ပေါ့ပါး သွားသည်။ ဝင်းနိုင်နှင့် အတူ သုံးဘီးကားစီး၍ ပြည်မြို့ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏ ။ ကျွန်တော် တို့က မနက် ပိုင်းတွင် အတန်းပြီး၍ နှစ် ယောက် လုံး အားနေသည်။ ကိုကျော်ဦးသာ နေ့လယ်ပိုင်း နှစ် ချိန်ကျန် နေသေး၍ ကျောင်း၌ ကျန်ခဲ့၏ ။ သုံးဘီးစက်သံတဘုန်းဘုန်းကို နားထောင်နေရင်း ဒီနေ့ဘယ်သွား ရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

တစ်မြို့လုံး ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားကြသည်။ ဝင်းနိုင်သွားရာနောက်သို့ ကျွန်တော် က လိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဝင်းနိုင်က သူ့မိတ်ဆွေအိမ် သုံးလေးအိမ်သို့သွားသည်။ သူတို့စကား ပိုင်းတွင် အထီးကျန်ဆန်လွန်းသော ကြောင့် အိမ်ရှေ့မှသာ ကျွန်တော် စောင့်နေမိသည်။ ဝင်းနိုင်က ကျွန်တော် ကို အားနာသဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ထွက်လာ၏ ။ ဝင်းနိုင်မိတ်ဆွေက...

‘ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်၊ ခင်ဗျားမလာရင် စည်မှာ မဟုတ်ဘူး...’

ဟုပင် ထွက်အော်လိုက်သေးသည်။ ထမင်းဆိုင်တွင် ထမင်းဝင်စားပြီးသော အခါ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် ဘယ်သွားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ဝင်းနိုင်က မင်းသွားချင်တဲ့ဆီသွားကွာဟု ပြော သော အခါ ယောင်ချာချာဖြင့် မလမ်းမတော် လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာရင်း ကိုကျော်ဦးနှင့် သွားခဲ့ ဖူးသော စာအုပ်ဆိုင်ကလေးကို သတိရလာသည်။ ရှားပါးသော စာအုပ်ဟောင်းများ ကို မွေရ နောက်ရ ဖတ်ရှုရသည်မှာ ပြင်ပကမ္ဘာထဲ လမ်းလျှောက်ရသည့်ပမာ အေးချမ်းသာယာလွန်းလှ သည်။

‘စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်ကို သွားရအောင်’

‘မင်းသဘောပဲ’

ဝင်းနိုင်က စိတ်မပျံ့တပါဖြင့် လိုက်လာ၏ ။ သည်တစ်ခါ ကျွန်တော် အလှည့် ဖြစ်၍ မပြီးမပြုလိုက်လာရသော် လည်း စာအုပ်များ ကို သူ သိပ်စိတ်မဝင်စားမှန်း ကျွန်တော် သိ၏ ။ တစ်ခဏ အတွင်းမှာ ပင် ကိုကျော်ဦးကို သတိရလိုက်၏ ။ ကျွန်တော် နှင့် ကိုကျော်ဦးတို့သာ ဤလိုဆိုင်မျိုးကို ရောက်လျှင် ကွန်ချက်တွေ သော တံငါကဲ့သို့ အိမ်သို့တော် တော် နှင့် မပြန်နိုင် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဝယ်ချင်ဇောနှင့် စာအုပ်တွေ ကို ကောက်ကိုင်ထားပြီး ပိုက်ဆံရှင်းခါနီး မှ အလွန်များ ပြားနေကြောင်း သတိရကာ စာအုပ်များ ကို ပြန်ချထားရင်း တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ကြည့်၍ ရယ်မောခဲ့ကြဖူး သည်။

စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်က ပလက်ဖောင်းဘေးတွင် ခင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အနောက်ဘက် တွင် သစ်သားစင်သေးသေးတစ်ခုကို ဗန်ဒါပင်နှင့် ကပ်ထောင်ထားသည်။ စင်ထက်ဝယ် ရှားပါး စာအုပ်များ ကို သားရေဖုံးဖြင့် ချုပ်ကာ စနစ်တကျတင်ထား၏ ။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အကိုင်မခံတော့ သော အချို့စာအုပ်များ ကို ပလတ်စတစ်အိတ်တွင် ထည့်ကာ အညွန့်စာရွက်ကပ်ပြီး သားရေကွင်း နှင့် စည်းကာထောင်ထား၏ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ တပြည်သူ မရွေးထားစာအုပ်ကို တွေ့ ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားကာ စာအုပ်စင်မှ ဆွဲယူလိုက်၏ ။

‘ဒါ ဘယ်လောက်လဲ’

‘တပြည်သူမရွေးထားလား... တစ်ရာပါ’

‘မလျှော့တော့ဘူးလား’

‘ပိုမယူပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဖောက်သည်ပဲ’

ကျွန်တော် အလွန်ကြိုက်သော စာရေး ဆရာ၏ စာအုပ်ကိုရသဖြင့်

ဈေးဆစ်မနေတော့ဘဲ ဝယ်လိုက်၏။ အဆောင်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေးပြန်ဖတ်ရမည်။ ။

ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသော ဝင်းနိုင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ ကိုယ်တော် ချောက်

‘လူပေါ်လူဇော်လုပ်နည်း’ ဆိုသော စာအုပ်ကြီးကို သဲကြီးမဲကြီးဖတ်နေတာ တွေ့ရ၏။ ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ကျွန်တော် ကြိုဉာဏ်မျှော်လင့်မထား သည့် မြင်ကွင်းတစ်ရပ်ကို ရင်ခုန်စွာ တွေ့

မြင်လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်တော် နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ မီနီမားကတ်တစ်ခုထဲသို့ ကားပေါ်မှ

ဆင်းဝင်သွားသော သူမကို ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း

မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ဝင်းနိုင်က နားမလည်သလို မော့ကြည့်၏။ ။

‘ဝင်းနိုင် ခဏစောင့်နေ’

ပြန်ဆုံကြဖို့ မလွယ်တော့ပြီဟု ထင်မှတ်ထားသူကို ရုတ်တရက် ပြန်တွေ့

လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော့်နှလုံးသေးများ ဆူပွက်လှုပ်ခတ်သွားတော့သည်။ မိုးရွာမည်

မထင်သဖြင့် ထီးယူမလာ မိတာ နောက်တရ၏။ ထီးနဲ့ဆို သူမ ပိုမှတ်မိမည် ထင်သည်။

သေသေချာချာရှင်းပြပြီး လိပ်စာမေးထားရရင် ရမှာ ပါ။ နောက်တစ်ခါခါမှာ သွားပေးတော့

နောက်တစ်ခါ တွေ့ရတာ ပေါ့ဟု တွေးမိ၏။ ။

ဆိုင်ထဲတွင် လူသူရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် သူမကို မနည်းရှာရသည်။

ကောင်တာတစ်ခုချင်းရှေ့တွင် ရပ်နေကြသူများ ကို ကြည့်ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် နာရီရောင်

သော ကောင်တာရှေ့တွင် ရပ်နေသော သူမ၏ နောက်ပိုင်းသဏ္ဌာန်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထူးခြားတိုက်ဆိုင်စွာ သူမက ကျွန်တော် နှင့် စတင်တွေ့ဆုံစဉ်က တွေ့ရသော

အဝတ်အစားများ ကိုပင် ပြန်လည်ဝတ်ဆင်ထား၏။ ဖီးလ်ဂျက်ကက်ပွပ္၊ ရရင်လုံချည်နီနီ၊

ခြေသလုံးသားဝါဝါ ဘယ်ကဘယ်လို စတင်နှုတ် ဆက်ရမည် ဟု မစဉ်းစားတတ်သဖြင့်

သူမနောက်တွင် ရပ်နေ၍ ကျွန်တော် ချည်တုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာ ပင် သူမက

လက်ပတ်နာရီကိုပတ်ပြီး မှန်ကြည့်ရန် ကျွန်တော် ဘက်သို့ လှည့်လိုက် သည်။

အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ဗီရိုကို ယောင်ယမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ မျှော်လင့်ခြင်းတို့ ဆိတ်သုဉ်း ပြန်ပြီဟု နားလည်လိုက်စဉ်မှာ ပင် တရုတ်မလေးက တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွား၏ ။ ခံစားချက်တို့ ဗလာ ဖြစ်ကုန်ရစ်သည်။ မျှော်လင့်ခြင်းသည် တောင့်တခြင်းသို့လည်းကောင်း၊ တက်ကြွခြင်းသည် ဆုံးရှုံးခြင်းသို့လည်းကောင်း တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလဲရွေ့လျားသွားသည်။ အလဲပွဲနှင့် အရှုံးပေး လိုက်ရသော လက်ဝှေ့သမား တစ်ယောက် လို ကျွန်တော် သည်လည်း သိမ်ငယ်နာကျဉ်းနေမိသည်။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ပြန်လာသော ကျွန်တော့်ကို ဝင်းနိုင်က ဘာမှမမေးဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ယှဉ်လိုက်သော အခါ နီးရာကိုဆွဲငင်တတ်သော သံလိုက်တုံးတစ်ခုလို ကျွန်တော့်သော ကသည် ဘာမှမဆိုသော သူငယ်ချင်းကို ကူးစက်နေစေပြီလားဟု တွေးမိသော အခါ မရယ်ချင်ဘဲ အသံ ထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိလေသည်။

‘ရယ်ရတယ်ကွ ဝင်းနိုင်ရ သိလား၊ ငါက မင်းပြောတဲ့ မမမိုးထင်လို့ သွားတာကွာ၊ အနားရောက်မှ ငါမမြင်ဖူးတဲ့ တရုတ်မလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ အသာလစ်ထွက်လာရတယ်၊ တကယ့်ကို ရယ်စရာကြီးပဲ...’

ကျွန်တော် သည် ဟန်ဆောင်ကောင်းသူ တစ်ယောက် မဟုတ်တာ သေချာမှန်း ဝင်းနိုင် မျက်လုံးများ က သက်သေခံနေသည်။ ဝင်းနိုင်၏ မရယ်မပြုံးသော မျက်ဝန်းစူးစူးအောက်တွင် ကျွန်တော် လေသံတို့ လျော့ပါးကွယ်ပျောက်သွားသည်။

‘မင်း ဒီလောက် စွဲလမ်းခံစားနေလိမ့်မယ်လို့ အစက ငါမထင်ခဲ့ဘူး...’

ဝင်းနိုင်က တစ်လမ်းလုံး ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ ထိုနေ့က အဆောင်သို့ပြန်ရန် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မြင်မြင်သမျှသည် ကြေကွဲဖွယ်အသွင်ကို ဆောင်လျက် ကျွန်တော် ကို သရော်နေကြသည်။ လင်းလက်နေကျ ရောင် ခြည်က တိမ်တိုက်များ ကြောင့် အုံ့မငိုင်းကာ ဖျော့တော့သော အလင်းရောင် ဖြင့် ဝမ်းနည်းချင်ယောင်ဆောင်နေကြသည်။ တစ်နေ့လုံး ဝေဆာလန်းဆန်းနေခဲ့သော

ကုက္ကိုရွက်တို့က ကျွန်တော် ပြန်ချိန်မှာ မှ အရွက်ချင်းယှက် ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုကြွေးနေကြ၏ ။ အပ်စုလိုက်ပျံသန်းနေကျဏ်များ ကလည်း ယနေ့မှ တစ်ကောင်တည်း လေးတွဲ .စွာ ပျံသန်းကာ ကျွန်တော် ကို အထီးကျန်မှု အား ပိုမိုလေးနက်စေတော့ သည်။ မျှော်လင့်ခြင်းကို သိမ်းနုတ်၍ ရှုံးနိုင်ခြင်းကို သဘောတူလိုက်သော အခါ ဝေဒနာပေါင်းများ စွာ သည် ကျွန်တော် အား တရစပ်ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ ထိုရောအခါ နှလုံးသားဆိုသော နာကျည်းဖွယ်ရာများ ကိုသာ ဆောင်ကျဉ်းနိုင်စေသော အရာသည် ပရပ်လုံးတစ်ခုလို တဖြည်းဖြည်း ပါးလျှပ်ပျောက်ကွယ်သွားသော် ကောင်းလေစွဟု ရူးသွပ်စွာ ဆုတောင်းနေမိပြန်သည်။

အခန်း(၄)

ကျက်လက်စစအုပ်ကို ပိတ်၍ ပြတင်းပေါက်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

မိုးနှောင်းဝန်ညတွင် မှ လမင်းက သာနေပြန်သည်။ ကောင်းကင်ထက်ဝယ် တိမ်မင်းသားတို့သည် လနတ်သမီး ဆီသို့ လွင့်မျောဦးခိုက်နေကြ၏ ။ ကြယ်ပွင့်တချို့မှာ ဖျပ်ခနဲ လက်လိုက်ပြီး မည်းမှောင်သော ကောင်းကင်ကြီးကြား၌ မထင်မရှား ဇာတ်မြှုပ်သွားပြန်သည်။ ညကန့်လန့်ကာရှေ့ဝယ် စန္ဒာနတ် သမီးသည်သာ အဖြူရောင် ဝတ်စုံဖြင့် ပြုံးပြက်တောက်ပကာ အစွမ်းကုန်လှနေတော့သည်။ လေအဟုန်ဖြင့် မိုးသားများ ရှပ်တိုက်ပြေးသွားနေကြသည်။ မိမိ သူမကို ဆင်ခြင်တုံကင်းစွာ တမ်းတနေမှု အပေါင်းသည် လမင်းဆီသို့ မျှော်လင့်ပုံသန်းရင်း လွင့်ပါးကွယ်ပျောက်သွားရသော တိမ်မျှင်စတချို့လို ဖြစ်နေပြီလားဟု ဝိုးတဝါးတွေ မိ၏ ။ တကယ်ဆိုလျှင် မိနစ်ပိုင်းမှသာ တွေ့ခဲ့ရသော သူစိမ်းမိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို ရက်သတ္တပတ်အတန်ကြာတွင် မေ့လျော့သွားသင့်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဦးနှောက်၏ သာမန်မှတ်သားနိုင်စွမ်းကို နှလုံးသွေးတို့က

ဖြည့်ဆည်းသိမ်းထား၍ ထင်သည်။ သူမကို လွမ်းဆွတ်စွာ သတိရတမ်းတမှု တို့သည် ဆင်ခြင်ထိန်းချုပ်မှု အပေါင်းကို ထိုးခွဲ၍ စူးရဲစွာ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။ အကယ်၍ နေဝင်ချိန်မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့ရလျှင် ထိုမြင်ကွင်းတွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေခြင်းဟူသော နောက်ခံပန်းချီကားတစ်ချပ်ပါလာခဲ့လျှင် တားဆီးနိုင်စွမ်းမဲ့သော ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်သည် သူမထံသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ထွက်ပြေးသွားမြဲပင် ဖြစ်သည်။ မျှော်လင့်ခြင်းကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးခံလိုက်ရသော ညနေခင်းမှစ၍ ဝင်းနိုင်နှင့် စကားပြော လျှင် သူမအကြောင်း မပါအောင် သတိပြုရှောင်လွှဲထားမိသည်။ နားလည်မှု အရှိဆုံး လူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ကို ရေရှည်သိုဝှက်ထား၍ တော့ရမည် မထင်ချေ။ တစ်ခန်းတည်း အတူနေသော သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက် သည် တစ်ယောက် စိတ်ကို တစ်ယောက် အနီးစပ်ဆုံး သိမြင်နေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

မိုးရေစက်များ ကို တမ်းတစွာ ငေးကြည့်တတ်သော ဂျပန်မင်းသမီး

ရပ်ပုံကားချပ်ကို မမှိတ် မသုန်စိုက်ကြည့်တတ်သော မိန်းမဆောင်းထီးကလေးတစ်လက်ကို
ဗီရိထဲ၌ တရိတသထည့်ထား တတ်သော ကျွန်တော့်အပြုအမူများ သည် ကြိုးစားဖုံးကွယ်မှု
အပေါင်းအား လျှော့ကျပျောက်ကွယ် သွားစေသည်။

လရောင် သည် ကုက္ကိုပင်ကိုင်းခက်များ ကြားမှ ကျွန်တော့် အခန်းတွင် :ထိ
စီးယိုဖြာကျလာ သည်။ မိုင်ပေါင်း သိန်းသန်းမက ဝေးကွာလွန်းသော အရပ်အမူ အလင်းရောင်
တန်းတစ်ခုကိုပင် ငြိမ်သက်စွာ တွေ့ ထိခံစားခဲ့ရသေးလျှင် တစ်မြေတည်းတစ်ရေတည်းတွင်
နေထိုင်ကြသော လူသားနှစ် ဦးသည် အဘယ်ကြောင့် ခွဲခွာခြင်းကိုသာ ရှေ့ရှုမည် နည်း။
လရောင် ဖွေးဖွေးနှင့် အတူ ခွန်အားသစ်တို့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့
လင်းလက်တိုးဝေ့ သွားကြသည်။ အသက်ရှူလိုက်သော အခါ မိုးသားငွေ့ငွေ့ပါသော လေနင့်
အတူ မျှော်လင့်ခြင်းတို့သည် ရင်ထဲအနှံ့ စီးဆင်းလျှော့ကျသွား တော့၏ ။ ဝေးဝေးအီမှ
ညဉ့်ငှက်တချို့၏ အော်မြည် သံသဲ့သဲ့ကို လေအဝေဝယ်ကြားရ၏ ။

သီချင်းဆိုချင်လာပြန်သည်။ အခန်းထောင့်တွင် ထောင်ထားသော ဂစ်တာကို
ကောက်ယူ လိုက်သည်။ စာမဖတ် ဖြစ်သော ညများ ၌ ဂစ်တာကိုသာ အဖော်ပြုရသည်။
ကဗျာဖတ်ခြင်းနှင့် သီချင်းဆိုခြင်းသည် တူရိယာတစ်ခု လိုသည်မှအပ ပုံသေဖော်စပ်ထားသော
သံစဉ်တစ်ခုကို အမှီ ပြုရသည်မှမပ အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ငြိမ်သက်နေသော ညယံဝယ်
ဂစ်တာသံသဲ့သဲ့နှင့် သီချင်းသံ တိုးတိုးသည်သာ လူးလွန်းဆော့ကစားနေကြ၏ ။

သီချင်းစာသာများ သည် နှလုံးသားလှေကားမှတစ်ဆင့်
လွင့်စဉ်ထွက်ကျသွားသည်။ ဂီတလှိုင်းများ သည်။ ကျွန်တော့်ကို အခန်းထဲမှ
ရုတ်တရက်ပွေ့ချီသယ်ဆောင်သွားကာ စကြဝဠာ အနှံ့လှည့်လည်ရောက်ရှိစေသည်။

ကျယ်လောင်သော လက်ခုပ်သံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။

ပိတ်ထားသော မျက်ခွံကို ကမန်းကတန်းဖွင့်လိုက်သော အခါ
ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး လက်ခုပ်တီးရင်း ရယ်နေသော ဝင်းနိုင်ကို တွေ့ လိုက်ရတော့သည်။

‘မင်း ကြည့်ရတာ အရှင်လတ်လတ် နတ်ပြည်ရောက်နေတဲ့အတိုင်းပဲ’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါ နတ်သမီးလေးတွေ နဲ့ တွေ့နေတုန်း မင်း
လာနှောင့်ယှက်တာ’

‘ဒါဆို နတ်သမီးတွေ နဲ့ပဲ ဆက်တွေ့ ၊ မင်း မိုးနတ်သမီးအကြောင်း
ငါမပြောတော့ဘူး’

ဂစ်တာကြိုးများ ပေါ်သို့ ရွေ့လျားနေသော လက်သည် တစ်မဟုတ်ချင်း
ရပ်တန့်သွား၏။ ဂစ်တာကို အခန်းထောင့်တွင် ကမန်းကတန်းထောင်ထားလိုက်သည်။
ဝင်းနိုင်က ကျွန်တော် ယူပျာ သလဲ ဖြစ်သွားပုံကို ကြည့်ပြီး တဟားဟားရယ်သည်။

‘ဒီလောက် ဖြစ်နေရလဲ ပြောပါ့မယ်ကွာ၊ ခုနက ငါ မြို့ထဲသွားတော့
ခေတ္တရာခန်းမဆီမှာ သီချင်းသံကြားလို့ ဝင်ကြည့်တော့ စာပေးစာယူကျောင်းသား၊
ကျောင်းသူတွေ ရဲ့ မိတ်ဆက် ညစာစားပွဲလုပ်နေတာ တွေ့ ရတယ် အဲဒီ မှာ ဘာတွေ
ရလဲသိတ်လား’

ဝင်းနိုင်က နံရံဆီသို့ ပြန်လည်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
သူကြည့်နေသည့်နေရာတွင် ဘာရှိမှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။

‘မင်း မမမိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်ကွာ၊ ဒီပုံနဲ့ တော် တော် ကို တူတယ်၊ အဆင်အပြင်က
မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ သူက စင်မြင့်ပေါ်မှာ စန္ဒရားတီးနေတယ်၊ ကောင်မလေး တစ်ယောက်
က ဆိုလို့၊ အဲဒါနဲ့ ငါလဲ မင်းဆီကို ချက်ချင်း လာပြောတာ...’

ဝန်းခနဲ ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်သည်။ ဝင်းနိုင်က အခန်းကို သော
ခတ်လိုက်ဦးဟု ပြောကာ ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးထွက်သွားသည်။ အခန်းမီးကို လျှင်မြန်စွာ
မှိတ်ပြီး သော့ခတ်နေစဉ်မှာပင် ဘာကျောင်းသားဆီက ငှားလာမှန်းမသိသော
စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် ဝင်းနိုင်ပြန်ရောက်လာသည်။

‘လာ... သွားကြမယ်...’

‘နေဦးကွ... သူ့ထီး မေ့ကျန်ခဲ့ပြီ...’

‘ကျန်ကျန်ကွာ... အဲဒါတွေ နောက်မှလုပ်၊ လူချင်းတွေ ဖို့ အရေး ကြီးတယ်...’

အရှိန်ဖြင့် နင်းထွက်သွားသော ဝင်းနိုင်စက်ဘီးပေါ်သို့ ပြေးပြီးတက်လိုက်သည်။

ဒီနေ့မှ ဝင်းနိုင်နှင့် အတူ အပြင်မထွက်မိတာ နောင်တရနေသည်။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် နီးစပ်မှု ရောင် ခြည်သည် ယခင်ကထက် လင်းလက်လာ၏ ။ အားနှင့် အင်နှင့်

အစွမ်းကုန်နင်းနေသော ဝင်းနိုင်စက်ဘီးကို စီးနေရင်းက စက်ဘီးကို နှေးလှချည်ရဲ့ ဟု တွေ့မိ၏ ။ လေတိုးသဖြင့် ပုဆိုးစက တဖျပ်ဖျပ်ခါနေ သည်။

အချစ်တိုးသဖြင့် နှလုံးသားသည်လည်း တဖျပ်ဖျပ်ခါနေပြန်သည်။

မောကြရီးပန်းကြီး စက်ဘီးနင်းနေသော ဝင်းနိုင်ကို ငါ ကူနင်းပေးရဦးမလားဟု မေးသင့်မှန်း သိလျက်ကပင် မသိသာ ဆိုးရွားစွာ မေးခွန်းများ ကို ထပ်ခါတလဲ မေးနေမိတော့သည်။

‘နာမည် ကော သိရဲလားကွ’

‘ဟေ့အေး... နာမည် ကြော်ငြာတာ ငါ မကြားလိုက်ဘူး’

‘ရုပ်ချင်းဆင်တာတော့ မဟုတ်ကောင်းပါဘူးနော်’

‘အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအခန်းထဲက

ဂျန်မင်းသမီးနဲ့တူတာတော့ အပြင်မှာ ငါတစ်ခါပဲတွေ့ ဖူးတယ်၊ ဟုတ်မှာ ပါ’

‘သူ စန္ဒယားတီးတာ ကောင်းရဲ့ လား...’

‘ငါလခွေးကွာ... ဒီမှာ မောလိုပဲ သေတော့မယ်၊ မင်းဟာမ စန္ဒယားတီးတာ

ကောင်း မကောင်း သိချင်ရင် မင်းနဲ့ရမှပဲ တီးကြည့်ခိုင်းကွာ၊ လောလောဆယ်တော့ ငြိမ်ငြိမ်နေ’

ကျွန်တော် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ရင်း ဝင်းနိုင်အမိန့်ကို နာခံကာ

ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါ လာခဲ့သည်။ စက်ဘီးသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသော အခါ

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထက်ဆီမှ လမင်းမှာ တရိပ်ရိပ် ပြေးလိုက်လာသလို ထင်ရ၏ ။

လမ်းဘေးဝဲယာမှ ဓာတ်တိုင်များ၊ သစ်ပင်များ ကို အဆက် မပြတ် ကျော်လာခဲ့ပြီးနောက်

မြို့ထဲသို့ ရောက်လေသည်။

ခန်းမထဲဝယ် လူအများ စည်ကားရှုပ်ထွေးနေကြသည်။ ဂီတသံတချို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။ တံခါးပေါက်မှ မြင်နေရသော မြင်ကွင်းကို ငေးမောနေမိစဉ်မှာ ပင်ဝင်းနိုင်က စင်နောက်ကိုသွားရ အောင်ဟု ပြော၏ ။ စင်မြင့်နောက်သို့လူတန်းထဲမှ တရွေ့ရွေ့သွားရာ အနားသို့ရောက်အခါ စင်မြင့် ပေါ်မှ ဂီတသမားများ ကိုအလျင်စလိုကြည့်လိုက်၏ ။ ဦးစွာ စန္ဒရားတီးနေသော သူမကိုရှာရသည်။ စန္ဒရားကိုတွေ့သည်။ စန္ဒရားကို တီးခတ်နေသူက ကျွန်တော် မျှော်လင့်တောင့်တနေသူကား မဟုတ်၊ အသက်လေးဆယ်ခန့် တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် လူကြီးတစ်ဦးက ဂီတသင်္ကေတများ ကို စူးစိုက်ကြည့်ရှု၍ စန္ဒယားတီးနေ၏ ။

‘ခုနက သူမဟုတ်ဘူးကွ’

ဝင်းနိုင်က အံ့သြသော မျက်နှာရိပ်ဖြင့် ကျွန်တော် အား လေသံဖြင့် ပြော၏ ။ ထိုစဉ် သီချင်းပြီးဆုံးသွားသဖြင့် အမျိုးသားတေးသံရှင်တစ်ဦးက စင်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လာကာ ကျွန်တော် တို့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွား၏ ။

‘နောင်ကြီး... နောင်ကြီး’

ကျွန်တော် ခေါ်သံကြောင့် ထိုအမျိုးသားက ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။

‘ခုနက ဒီဝိုင်းနဲ့တွဲ ပြီး စန္ဒရားတီးနေတဲ့အမျိုးသမီးကောဟင်...’

‘ဪ... သူတို့က အစ်ကိုတို့ဝိုင်းကမဟုတ်ဘူးကွ၊ ကျောင်းသူထဲက ညီသည်အဆိုတော် အဖြစ် ဖျော်ဖြေတာ နှစ်ယောက် မှာ တစ်ယောက် က သီချင်းဆိုတယ်၊ တစ်ယောက် က စန္ဒရား တီးတယ်၊ ကျောင်းသားတွေ မေးကြည့်ရင်တော့ သိမှာ ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ကျွန်တော် က အနီးရှိ ကျောင်းသား တစ်ယောက် ကို

အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး စုံစမ်းလိုက် သည်။ ထိုကျောင်းသားက ကျွန်တော့်ကို အားတုံ့အားနာ ဖြစ်ဟန်နှင့် ပြော၏ ။

‘ကျွန်တော် က ခုမှ ပထမနှစ် စရောက်တာဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သိပ်မသိဘူးခင်ဗျ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် တို့ စာပေးစာယူကျောင်းသားတွေ က နေ့ကျောင်းသားတွေ လို မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် သိကျွမ်းဖို့ တော် တော် အလှမ်းဝေးတယ်၊ တစ်နှစ် မှ တစ်ခါတောင် ဆုံ ဖြစ်ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကြားထဲ ဘာသာရပ်မတူရင် အတန်းချင်းမတူရင် ပိုဆိုးရော၊ ဒါပေမယ့် ဆရာ၊ ဆရာမ တွေ ကို မေးကြည့်ပါလား၊ သူတို့ ကတော့ အားလုံးကို သိမှာ ပါ’

မျှော်လင့်ချက်သည် တစ်ထစ်ချင်း လျှောကျသွား၏ ။
နောက်မှဆက်စုံစမ်းတာပေါ့ကွာ၊ စာပေးစာယူများ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ အများ ကြီးရှိပါတယ်ဟု ဝင်းနိုင်ကပြော၏ ။ သူမ တီးခတ်သွားခဲ့ သည်ဆိုသော စန္ဒရားလေးကို မြတ်နိုးစွာ စိုက်ကြည့်မိသည်။ သူမနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သက်မဲ့ ပစ္စည်းကပင် ကျွန်တော့် ကို ရင်ခုန်စေသည်။ သူမသည် ဂီတကို ဖန်ဆင်းနိုင်လောက်အောင် ကျွမ်းကျင်တက်မြောက်ထားသော အနုပညာရှင် တစ်ယောက် လား၊ အနုပညာရှင်များ ၏ နှလုံးသားတို့ သည် နူးညံ့ညွတ်ပျောင်းတတ်၏ ။ သူမ၏ နှလုံးသားကကော နူးညံ့ဖြူဝင်းခြင်းဖြင့် သာ ပြည့်လျှမ်း နေမှာ လားဟု ရော်ရမ်းတွေ ခနဲမိသည်။

အတွေ့ :ထဲတွင် တော့ အရာရာမှာ လှပဖြောင့်ဖြူနုပြန်၏ ။

အခန်း(၅)

‘ဟာ... ကိုစည်သူ အတော်ပဲ ကျွန်မတော် အခုပဲ ကိုစည်သူတို့ဘက်
လာခဲ့တော့မလို့’

ဓာတုဗေဒလက်တွေ့ခန်းမှ အထွက်တွင် ကွန်ကရစ်လမ်းအတိုင်းထွက်လာသော
ရီရီဆွေကို တွေ့ရသည်။

‘ကိစ္စရှိလို့လား’

‘ဟုတ်တယ် စာမေးချင်လို့... ကိုစည်သူ အားလား’

‘အားပါတယ်... ရီရီဆွေ... ဘာမရလို့လဲ’

‘Reading Comprehension တစ်ပုဒ် သိပ်မရှင်းလို့...’

‘ဪ... ရပါတယ်၊ လာလေ...’

ရီရီဆွေနှင့် ကန်တီး(န်) သို့လိုက်ထိုင် ဖြစ်သည်။ ရီရီဆွေက သူနှင့်
အတူပါလာသော မြန်မာစာမှ ဖြိုးဖြိုးဆိုသော ကောင်မလေးနှင့် ကျွန်တော့်ကို
မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဖြိုးဖြိုးသည် မရီရီဆွေထက် အသက်ငယ်ပုံရသော်လည်း သူတို့နှစ်
ယောက်မှာ အတန်းအတူတူပင် ဖြစ်သည်။

ရီရီဆွေက Reading Comprehension ခေါ် စာဖတ်ပြီး
နားလည်နိုင်စွမ်းစစ်ဆေးသော သင်ခန်းစာပါ စာတစ်ပုဒ်လုံးကို
သူသိပ်မရှင်းကြောင်းပြောပြ၏။ ကျွန်တော်က သူတို့ပြသော စာပိုဒ်ကို ဖတ်ပြီး မြန်မာလို
တစ်ကြောင်းချင်း ဘာသာပြန်ပြ၏။ ဘာသာပြန်ရာတွင် ဘာကြောင့် ဤစာလုံးကို
ဤသို့ပြန်ရကြောင်းနှင့် တချို့ အဓိပ္ပာယ်စာလုံးများကို အတွဲလိုက် ဆီလျော်အောင် အဓိပ္ပာယ်
ကောက်ရကြောင်း သေသေချာချာရှင်းပြ၏။

‘အချို့စာလုံးတွေက အဘိဓာန်မှာ အဓိပ္ပာယ်တမျိုးပေးမယ့် စာကြောင်းထဲမှာ
တွေ့တဲ့အခါ တိုက်ရိုက်အဓိပ္ပာယ်ကောက်လို့မရတာ ရှိတယ်လေ၊ များများ ဖတ်ရင် သိလာမှာ’

‘ကိုစည်သူက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြတတ်တာပဲ၊ ကျောင်းဆရာလုပ်ပါလား’

‘ကျောင်းဆရာလုပ်ရင် ခပ်တည်တည်ကြီးနေရမှာ ၊ မ ဖြစ်သေးပါဘူး’

‘ကျေးဇူးပဲ ကိုစည်သူ၊ ဒီလောက်ဆိုတော် တော် ပြည့်စုံ သွားပါပြီ၊

ကျွန်မတို့အတွက် အချိန်တွေ တော် တော် ကုန်သွားပြီ ထင်တယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလဲ စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်သွားလို့

နည်းနည်း လေ့ရှိသွားတာပါ... သွားမယ်နော် နောက်မှတွေ့ ကြသေးတာပေါ့...’

ကန်တီး(န်)မှ ထလာသော အခါ ဘယ်သွားရမှန်းမသိဘဲ ယောင်တောင်တောင်

ဖြစ်နေ သည်။ ဝင်းနိုင်တို့ ကိုကျော်ဦးတို့က ကျွန်တော် စာသင်ခန်းထဲတွင် ရှိသည်ထင်၍

ထွက်သွားကြပေ လိမ့်မည် ။ လမ်းလျှောက်လာရင်း မရီရီဆွနှင့် ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာ

စကားပြောခဲ့သည်များ ကို စဉ်းစား နေမိသည်။

သူမသည် ပြည်မြို့နှင့် ဆယ့်ငါးမိုင်ခန့်ဝေးသော မြို့လေးတစ်မြို့မှ

ဆယ်တန်းအောင်လာခဲ့ သည်။ အဆောင်တွင် မနေဘဲ ဦးလေးနှင့် ပြည်မြို့ထဲတွင် နေသည်။

သူမိဘတွေ က ပြည်မြို့ထဲတွင် ပွဲရုံဖွင့်ထားသည်။ မြန်မာစာပေသမိုင်းကို

အံ့ဩလောက်အောင် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်သိသော သူမ သည် အင်္ဂလိပ်စာတွင် တော့

အတန်ငယ်အားနည်းသည်။ စကားပြောလျှင် ဟန်မဆောင်ဘဲ

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်သည်။ သူမ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်တော့်လိုပင် ဒုတိယနှစ် မှာ

ထူးချွန် စွာ အောင်၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ မြန်မာစာဂုဏ်ထူးတန်းသို့ ဝင်ခွင့်ရရေး ပင်း

ဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်ကောလိပ်သို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ရောက်လာတတ်သော

ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ တွင် ကွဲပြားသော ရည်ရွယ်ချက်များ ရှိကြသည်။ အများ စုမှာ

ဘွဲ့လိုချင်၍ ကျောင်း ဆက်တက်သူများ ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအမျိုးအစားမှာ

ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ ခံစားလို၍ ကျောင်းသို့ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အားကစားပွဲများ နှင့် လေ့လာရေး ခရီးများ၊ ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ပေါ်ပွဲရွှင်ပွဲများ တွင်
ထိုကျောင်းသားများ ကို ရှေ့ဆုံးမှ တွေ့နိုင်လေသည်။

တတိယအမျိုးအစားမှာ အချို့အစားအားဖြင့် အလွန်နည်းလှသော စာကြမ်းပိုးများ
ဖြစ်သည်။ ထိုသူများ သည် အစဉ်သဖြင့် ပညာရေး ရည်မှန်းချက်ဆိုသော ဝန်ထုပ်ကြီးပိကာ
စာကြည့်တိုက်များ၊ စာကြည့်စားပွဲများ တွင် သာ ဘဝကို မြှုပ်နှံထားလေ့ရှိကြသည်။

တတိယအမျိုးအစား ကျောင်းသားများ ထဲတွင် ကျွန်တော် သည် ရှေ့တန်းမှ
ပါဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ မိုးရေစက်များ ကြားဝယ် သူမကို မတွေ့ခဲ့ခင်အထိ ကျွန်တော်
အနာဂါတ်သည် သေချာမှု များ ဖြင့် လန်းဆန်းတက်ကြွနေတော့သည်။ ယခုမူ အရာရာကား
ကျွန်တော့်ကို ပြောင်းလဲလာစေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ မသေချာမှု များ စွာ နှင့် အခါခါ
ရင်ဆိုင်လာရသော အခါ သေချာမှု ဆိုသည်ကို အယုံအကြည်မဲ့လာခဲ့သည်။ ဘဝကို
ပြကွဲဒိန်တစ်ခုလို အတိအကျရေး ဆွဲချင်စိတ်အပေါင်းသည် လည်း ယခုအခါ ပြကွဲဒိန်ထက်မှ
ကုန်လွန်ပြီးသားရက်များ ကို ဟောင်းနွမ်းလွင့်ပျယ်သွားလေသည်။

အခန်း(၆)

တနင်္ဂနွေအားလပ်ရက် ဖြစ်သဖြင့် အဆောင်တွင် ကျောင်းသားများ မရှိသလောက်နည်းပါး ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ရေခဲသေတ္တာတစ်ခုမှ ကျောင်းသားအချို့၏ ရေခဲသေတ္တာတစ်ခုမှ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု လေချန်သံသံသံသံ ကြားရသည်။ ညီညီနီနီဘက်စီမှ ကြားနေကျပင်ပေါင်သံ တဒေါက်ဒေါက်လည်း ကွယ်ပျောက်နေပြန်သည်။ ဖတ်လက်စ ဓာတုဗေဒလေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် မှော့ ကိုလျက်ချကာ ပြတင်းပေါက်ကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ မိုးသားလိပ်တို့ ဖျော့တော့ လွှမ်းနေသော ကောင်းကင်ပြာကိုတွေ့ ရသည်။ ဟိုဝေးဝေးဆီတွင် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းအရပ်နှင့် ကောင်းကင်ပြာတို့ ပေါင်းစပ်ရာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသည် မူ နီရီဝေသော ရောင် စဉ်မျိုးနှင့် လွှမ်းဆွတ် ဖွယ်ရာ လှပနေလေသည်။

လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ဤစကားကို ဘာကြောင့် များ ယုံမိပါလိမ့်။ ငယ်ရွယ်နုပျိုသူတို့အတွက် လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲခြင်းဆိုသည်မှာ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရှား၍ ရသော အရာပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သည် တမင်သက်သက်မိုက်မဲစွာ နှင့် လွမ်းဆွတ်ခြင်းကို တမ်းတနေပြီလော။ လွမ်းဆွတ် ခြင်းဆိုသည်မှာ ရေရာသော ပုံရိပ်တစ်ခုရှိရသည်။ မြို့ကို လွမ်းခြင်း၊ ရွာကိုလွမ်းခြင်း၊ မိဘကိုလွမ်း ခြင်း၊ ချစ်သူကိုလွမ်းခြင်း ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ပြတင်းပေါက်မှ မြင်နေရသော မြင်ကွင်း ကတော့ တကယ် ကို လွမ်းစရာလေးပင် ဖြစ်သည်။

မြက်ခင်းပြင်၏ ဟိုဘက်အစပ်ဆီမှ သစ်ပင်တန်းများ ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့သွားကြသည်။ ငှက်ကလေးများ ထိတ်လန့်တကြား ပျံ့ပြေးသွားကြသည်။ ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်း သံ သဲ့သဲ့က ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်ခတ်လိုက်သော လေနှင့် အတူ မျောလွင့်လာသည်။ မြင်ကွင်းသည် တစ်ခဏအတွင်း ဝေသီမှု နိမ့် ငိုသွားကြသည်။ ကျောင်းနောက်ဘက်ရေကန်ကြီး၏ ငြိမ်သက်နေ သော ရေပြင်တွင် ဟိုမှသည်မျှ ချိုင့်ခွက်ကလေးများ လှိုင်းဂယက်ကလေးများ ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏ ။ မိုးစက်ကလေးများ ခပ်ကြုံကြုံ စတင်ကျဆင်းနေကြသည်။ မိုးရွာနေသည်ကိုကြည့်၍

တစ်စုံတစ်ခု ကို ကျွန်တော် သတိရလာသည်။

မိမိအံ့ဆွဲကိုဖွင့်၍ သတင်းစာစက္ကူနှင့် ပတ်ထားသော အထုပ်ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ စက္ကူတံကိုဖြေပြီး လက်ဖြင့် ညင်သာစွာ ကိုင်ထားလိုက်သည်။

‘မိန်းမဆောင် ခေါက်ထီးကလေး...’

အနက်ရောင် ထီးရွက်ကလေးများ ကို သေသပ်စွာ ခေါက်တင်လိုက်ပြီး ဘယ်နှစ် ကြိမ် မြောက်ဟု မရေတွက်နိုင်သော ကြည့်ခြင်းဖြင့် ထီးကိုတစ်စုံတစ်ရာအမှတ်အသား ရှိလိုရှိငြား စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာဖွေမိပြန်သည်။ ထီးတွင် ထူးခြားသော စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာဖွေမိပြန်သည်။ ထီးတွင် ထူးခြားသော အမှတ်သင်္ကေတ ဘာမှမရှိချေ။ လူနာမည် ၏ အတိုကောက်စာလုံးများ ကို ရေး ထား လိုရေး ထားငြား မျှော်လင့်ချက်နှင့် ထီးတစ်ဆောင်းလုံးကို ကျွန်တော် နှင့် ဝင်းနိုင်ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာခဲ့ကြသေးသည်။

ဝင်းနိုင်တို့မရှိကြောင်း သေချာအောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထပ်မံအကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော် လုပ်ချင်နေသော်လည်း သိက္ခာကြောင့် ထိန်းချုပ်ထားရသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မိ တော့သည်။ အခြားတော့မဟုတ် သာမန်မျက်စိဖြင့် ကြည့်၍ မထူးခြားခဲ့သော ထီးကို လက်ကိုင် မှန်ဘီလူးဖြင့် စေ့စပ်စွာ ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးအထွေကြည့်မနေတော့ဘဲ ကျွန်တော် မသင်္ကာ သော ထီးရိုးတစ်လျှောက်ကိုသာ တစ်ပြောင်းပြန်ပြန် ပုံကြီးချဲ့ကာ စစ်ဆေးရတော့သည်။ ဝင်းနိုင် နှင့် အတူကြည့်ရှုခဲ့သော နေ့က ထီးလက်ကိုင်ရိုးအောက်ဖက်တွင် အင်္ဂလိပ်စာလုံးလိုလို ခြစ်ရာ တစ်ခုကို တွေ့ ရသော်လည်း ဝင်းနိုင်က ၎င်းကို လက်မခံခဲ့ပေ။

‘မင်း ရူးနေပြီလား၊ အဲဒါ ထီးကိုင်းနဲ့ တစ်ခုခု မတော် တဆ ခြစ်မိထားတဲ့အရာကြီးကွ’

မတော် တဆ ခြစ်မိထားသည်ဆိုသော အရေး ကြောင်းအား မှန်ဘီလူးမျက်နှာပြင်ဖြင့် ကြီးမားပြတ်သားသော ပုံရိပ်ကို ပေါ်လာစေသည်။

သတ္တုလက်ကိုင်အနောင်တွင် စာလုံးလိုလို ခပ်ကွေးကွေးအစင်းကြောင်းနှစ် ခုကို တွေ့ရ၏။
ဘာနဲ့တူပါလိမ့်။ အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ အိပ်ချ် (H) လိုလို (K) လိုလိုနှင့် တူသော အစင်းကြောင်းမှာ
ဝင်းနိုင်ပြောသလို တစ်စုံတစ်ရာနှင့် မတော်တဆ ပွတ်တိုက်မိထားသော အရာနှင့် တူ၏။
မှန်ဘီလူး၏ ချဲ့အားအောက်တွင် ပေါ်လာသော နောက်သင်္ကေတတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရချိန်တွင်
ကျွန်တော့်ကြိုးစားမှု သည် အချည်းအနီးမ ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်၏။ အမ် (M)
ဆိုသော အင်္ဂလိပ်အက္ခရာကို သတ္တုကိုယ်ထည်တွင် စူးတစ်ခုခုဖြင့် ထွင်းခြစ်ထားတာ ပီသစွာ
မြင်ရ၏။ ရှေ့က စာလုံးကိုမူ တိကျစွာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်၍ မရချေ။

အမ် (M) ဆိုတာက ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်ဟုတွေးရင်း...

‘မင်း မမမိုး’ ဆိုသော ဝင်းနိုင်၏ စကားကို ကြားယောင်လာပြန်သည်၊

‘အင်း... မမမိုး၊ မမိုး... မိုး’

ရေစက်တစ်ပေါက်က ဖျတ်ခနဲပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဝင်လာသော
ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကျော်ဖြတ်၍ ရုပ်အင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တောက်ခနဲကျသွား၏။
ပြတင်းတံခါးကို ဆွဲစေ့လိုက်သဖြင့် နောက်ထပ်ရေစက်မှု နံများ ဝင်မလာတော့ချေ။
ရေစက်ပေါက်ကို လက်ဖြင့် တောက်ထုတ်ပစ်ရန် ရင်ဘတ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သော အခါ
ဘယ်ဘက်ရင်အုံအထက် နှလုံးသားတည့်တည့်တွင် စွဲဝင်နေသော မိုးရေစက်တို့ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

အခန်း(၇)

အရေး ကြီးသော ဓာတုဗေဒသင်ခန်းစာသစ်ကို ယနေ့သင်ကြားမည် ဖြစ်သောကြောင့် စာသင်ခန်းထဲဝယ် ကျောင်းသားများ စုံညီစွာ ရောက်ရှိနေကြသည်။ ဝင်းနိုင်တို့လို တစ်နှစ် လုံးလုံး ကျောင်းပြေးနေခဲ့ကြသော ကျောင်းသားအချို့ပင် ယခုအခါ အတန်းထဲတွင် ဣန္ဒြေရရ ဝင်ထိုင်နေ ကြ၏ ။ ဆရာမ လာသေးသဖြင့် ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့် ကိုယ် နီးစပ်ရာစု၍ စကားပိုင်းဖွဲ့နေသော ကြောင့် စာသင်ခန်းအတွင်း ဝယ် သွပ်ပြားများ ပေါ်သို့ မိုးရေစက်များ ရိုက်ခတ်သံလို အသံမျိုးဖြင့် ပြည့်လျှံနေ၏ ။ ကျွန်တော် ထိုင်နေကျထောင့်စွန်းအလယ်ခွဲတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဘယ်သူနှင့် မျှ စကားပြောချင် စိတ်မရှိသဖြင့် သုံးထပ်သား သင်ပုန်းကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်တော် အတန်းတက်လျှင် အမြဲတမ်း ပြတင်းပေါက်နံဘေးမှာ သာ ထိုင်လေ့ရှိသည်။ ပြတင်းပေါက်က စာသင်ခန်း၏ အလယ်လောက်မှာ ရှိသည်။ ရှေ့ဆုံးမှာ နေလျှင် သင်ပုန်းနှင့် နီးလွန်းသဖြင့် မြင်ကွင်းက ဝါးသွားနိုင်သည့်အပြင် တစ်ခါတစ်ရံမြေဖြူနံ့များ လွင့်လာတတ်သေး သည်။ ဆေးလိပ်သောက်တတ်သူ အတန်းလစ်လိုသူတို့အကြိုက် နောက်ဘက် ချောင်ကျကျ အတန်းများ ကိုလည်း ကျွန်တော် မနှစ် မြို့သဖြင့် အမြဲလိုပင် သင်ပုန်းနှင့် မနီးမဝေး ပြတင်းပေါက် နံဘေးမှာ သာ ထိုင် ဖြစ်လေသည်။ ပြတင်းပေါက်နံဘေးမှာ ထိုင်ရသော အခြားအကြောင်းတစ်ခု လည်း ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော် တို့စာသင်ခန်းဘက်သို့ ဝင်းနိုင် (သို့) ကိုကျော်ဦးတို့ လှည့်လာလျှင် အဝေးမှာ ကတည်းက မြင်ရရန် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက်မ ဖြစ်ခင် အတန်းထဲမှ လစ်ထွက်လာရတတ်သည်။ အချို့ဆရာမများ မှာ စင်ခင်နေတခိုက် ပြတင်းဝမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ရပ်စောင့်နေခြင်းကို မနှစ်သက် ချေ။

ဆူညံသော အသံများ ရုတ်တရက်တိတ်သွားသဖြင့် အတန်းထဲသို့ ဆရာရောက်လာပြီဟု နားလည်လာသည်။ ဆရာမ က စာသင်ခန်းတွင် ရှိ ကျောင်းသားကျောင်းသူအားလုံးကို ပြုံးပြန့်တိ ဆက်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများ နှင့် ဆိုင်သော ဓာတုဗေဒပညာ (Organic) အကြောင်းကို ပုံနှင့် တကွ စတင်ရှင်းပြ၏ ။

ကျွန်တော် တို့ ဓာတုဗေဒအဓိကကျောင်းသားများ အကြောက်ဆုံး ဘာသာမို့
စာသင်ခန်းထဲဝယ် ခါတိုင်းနှင့် မတူဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ မှတ်စုရေး နေကြသည်။

ဆရာမ က သင်ပုန်းမှ ရေး ပြီးစာများ ကို လှည့်ဖျက်နေစဉ်
ကျွန်တော့်စားပွဲရှေ့သို့ လုံးခြေ ထားသော စက္ကူခါက်လေးတစ်ခု ရုတ်တရက်ကျလာကာ
အနည်းငယ်လိမ့်ပြီး ရပ်သွား၏ ။ ပြတင်း ပေါက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းဝယ်ရပ်နေသော ဝင်းနိုင်နှင့်
ကိုကျော်ဦးကိုတွေ့ ရ၏ ။ စာရွက်တွင် စာရေး ကာ စက္ကူလုံးကို လုံးခြေပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့သို့
ပစ်ချပေးခြင်းသည် အရေး ကြီးကိစ္စများ အတွက်သာ သုံးသော ကျွန်တော် တို့၏
အသံတိတ်ဆက်သွယ်ရေး စနစ် ဖြစ်သည်။ စက္ကူကို ဖြန့်ပြီး ဖတ်လိုက် သော အခါ ‘ပြီးလျှင်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုလိုက်ခဲ့’ ဟု ခပ်သော့သော့ ရေး ထားသော ဝင်းနိုင်၏ လက်ရေး ကို
တွေ့ ရ၏ ။ ခါတိုင်းဆို ချက်ချင်း ထလိုက်သွားမည် ဖြစ်သော်လည်း အော်ဂင်းနစ်ပူစွာ များ ကို
လက်လွှတ်မခံရဲသာဖင့် စာသင်ချိန်ဆုံးသည်အထိ အတန်းထဲဝယ် မြဲနေ ဖြစ်၏ ။ အချိန်
ပြောင်း ခေါင်းလောင်းထိုးသံကြားသည်နှင့် စာသင်ခန်းထဲမှ ဒရောသော ပါးပြေးထွက်ကာ
ဝင်းနိုင်တို့ ရှိရာ ‘ဖူးဂျီကာမာကဗီး’ သို့ ချီတက်ရတော့သည်။

‘ဘာကိစ္စထူးလို့လဲ’

ဝင်းနိုင်က ပြုံးစိစိဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေပြီးမှ ကိုကျော်ဦးပြောလိုက်ဗျာဟု
ဆို၏ ။ ဘာများ လဲဟု သိချင်ဇောနှင့် ငြိမ်သက်ကာ နားထောင်၏ ။
လက်ဖက်ရည်ပဲလားဟူသော ဝင်းနိုင် အမေးကို ပြီးစလွယ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
ကိုကျော်ဦးက ဆေးပေါ့လိပ်အသစ် တစ်လိပ်ကို ခွက်ထဲမှဆွဲယူလိုက်ပြီး
ပလတ်စတစ်ပတ်ထားသည်ကို ဖြေကာ အစီခံနှင့် စားပွဲကို တစ်ချက် နှစ် ချက်ဆောင့်၏ ။
ထို့နောက် ဂက်(စ်) မီးခြစ်ကိုထုတ်ကာ မီးညှိပြီး မီးခိုးများ ကို မူ တ်ထုတ်ရင်း...

‘မင်းကောင်မလေးကို တွေ့ ခဲ့တယ်’

ဟု ပြော၏ ။

‘ကျွန်တော့်ကောင်မလေးဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ’

ဝင်းနိုင်က ကျွန်တော်ကိုတုံးလှချည့်လားဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ပြီး...

‘ဘယ်သူရှိရမှာလဲ၊ ဂျပန်မင်းသမီးလေးနဲ့တူတယ်လို့ မင်းအဖြစ်သည်းနေတဲ့ အမျိုးသမီးပေါ့’

ဟု ငေါက်၏။

ရုတ်တရက်ပင် ခန္ဓာကိုယ်အနံ့သို့ ပျော်ရွှင်ခြင်းဓာတ်များ
လှည့်ပတ်စီးဆင်းသွားကြသည်။ မျှော်လင့်ခြင်းတို့ ပြန်လည်နိုးထလာပြီကော...
ကိုကျော်ဦးက မျက်မှန်ကို ပင့်တင်ရင်း ရှင်းပြ၏။

‘ဒီလိုကွ... ကုန်တိုက်အောက်မှာ သူ့ကို စတွေ့တာ၊ တွေ့တွေ့ချင်း
မြင်ဖူးပါတယ်လို့ မှတ်နေတာ ပြီးတော့မှ မင်းအခန်းထဲက ပိုစတာရယ်၊ မင်းရယ်ကို
ဖျတ်ခနဲသတိရလိုက်တယ်၊ သူနဲ့အတူ အမျိုးသမီးအဖော် တစ်ယောက် လည်း ပါတယ်ကွ၊
သူတို့က ငါ့ကို သတိမပြုဘူး၊ ပထမတော့ ငါလဲ ဘယ်မှာ နေလဲလို့လိုက်ပြီး စုံစမ်းဦးမလို့ပဲ၊
ဒါပေမယ့် စုံစမ်းဖို့မလိုတော့တာနဲ့ လှည့်ပြန်လာခဲ့တယ်’

ကိုကျော်ဦး ဘာကြောင့် များ လှည့်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော် တွေ
းနေသည်။ တကယ်ဆို ဒီလိုအခွင့်အရေး အမျိုးက ကြုံရခဲ့သည်။ နောက်တစ်ကြိမ်
ထိုနေရာတွင် ပြန်တွေ့ဖို့ ဆိုသည်က ဘယ်လိုမှ မလွယ်ကူနိုင်တော့ပေါ့။

‘ဘာ ဖြစ်လို့ စုံစမ်းဖို့မလိုတော့တာလဲ’

ကိုကျော်ဦးက မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အကြာကြီးသုတ်နေ၏။
ကျွန်တော်က စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် သူ့မျက်မှန်ကို ဆွဲယူလိုက်သော အခါ အားရပါးရ
ရယ်မောနေတော့သည်။

‘ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းကောင်မလေးနဲ့တွဲ လာတဲ့ အမျိုးသမီးက
တို့သူငယ်ချင်း ရီရီဆွ ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေလို့ပဲဟေ့ ရှင်းရဲ့ လား...’

စိတ်အာရုံထဲဝယ် အဖန်ဖန် စွဲငြိမ်နေသူတစ်ဦးကို အပြန်၌ တွေ့လိုက်ရသော အခါ နှလုံး သားသည် အခါမလပ် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ခါလျက် တင်ကြိုစိတ်ကူးထားသမျှတို့သည်လည်း ယောင်မှား စွာ လွင့်ပြယ်ရပြန်လေသည်။ သူမသည် ထီးကိုခပ်ငုံ့ငုံ့ဆောင်းလျက် ရှေ့တူရှုမှ လမ်းလျှောက် လာ၏ ။ သည်နေရာက စာပေးစာယူသင်တန်းသားများ အတွက် စာစဉ်များ ထုတ်ပေးရာဌာန ဖြစ် သည်။ သူမသည် စာအုပ်အချို့ကို လက်ကပွေ့လျက် ထီးအနက်ကလေးကိုဆောင်းကာ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လာ၏ ။ ကနေ့တော့ မိုးမရွာ၊ ထူးထူးခြားခြား အံ့မှိုင်းသော တိမ်စိုင့်များ ကြားမှ နေခြည် တန်းများ က စူးရှစွာ ဖြာကျနေသည်။ တိုက်ဆိုင်စွာ ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ထဲတွင် လည်း သူမ၏ ထီးက ပါလာခဲ့သည်။

ကြိမ်ဖန်များ စွာ ကြံစည်စိတ်ကူးထားသော စကားလုံးတို့ ဆုံးပါးကွယ်ပျောက်ကာ ဘာပြော ရမှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော် ကြောင်နေသည်။ သူမက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော် ရှေ့သို့ ရောက်လာ သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့လျှောက်လာသူမို့ သူမကတော့ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ ပုံမရချေ။

‘ဒီမှာ ’

သည်မှာ တစ်ခွန်းထက်ဆက်မပြောတတ်သော ကျွန်တော့်အသံက သူမခြေလှမ်းကို အနည်းငယ် နှေးတုန်သွားစေသည်။

‘ဒီ... ဒီမှာ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသေးလားဟင်...’

မိန်းမချောက ကျွန်တော့်ကို တွေ့ တွေ့ ကြည့်နေရာမှ ကျွန်တော် လက်ထဲမှ ထီးကိုမြင်သွား သော အခါ သူမထံမှ အသိအမှတ်ပြုသော အပြုံးတချို့ ထွက်ပေါ်လာ၏ ။ ရယ်လိုက်ရင်လည်း လှနေတာပါပဲလား၊ ညီညာဖြူဖွေးသော သွားကလေးများ က သူမ၏ အပြုံးကို ပိုမိုသရုပ်ပေါ်စေ သည်။

‘ရော့... ဒီမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ထီး၊ ကျွန်တော် ပြင်ထားတယ်၊ ပေးမလို့လိုက်ရှာနေတာ ကြာလှ ပြီ၊ အခုမှပဲ တွေ့ တော့တယ်...’

ကမ်းပေးလိုက်သော ထီးကို မယူဘဲ ကျွန်တော် ကြည့်နေသည်။

ရွှန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်ဝန်းနက်တစ်စုံအနက် ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်နေမိပြန်သည်။

‘ကျွန်မ ထီးကိုတော့ ပြန်ယူချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လဲယူဖို့ ရှင့်ထီးပါမလာတာ ခက်တယ်၊ ကဲ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ဟု သူ့မျက်ဝန်းများ က ပြောနေသည်ဟု ထင်သည်။

သူမ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု မှာ စတွေ့ စဉ်ကနှင့် မတူတော့သော်လည်း လှမြဲလှနေ၏ ။ မိုးပြာရောင် လက်ပြတ်ကို ဝတ်ထားသဖြင့် လက်မောင်းသားဝင်းဝင်းကလေးများ ကို ပိုမိုပေါ်လွင်စေ သည်။ အင်္ကျီနှင့် ဆင်တူ လှုံ့ချည်ကိုဝတ်ထားပြီး ဖောင်းမိုးပြေပြစ်သော ခြေဖမိုးလေးများ ထက်ဝယ် ကတ္တီပါဖိနပ် ကြိုးအနက်လေးက နေရာယူထား၏ ။ သူမက ပြုံးယောင်ယောင်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

‘မှတ်မိတယ်မို့လား’

သူမက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြီး အဖြေပေး၏ ။

‘တို့မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ ကြာလှပြီ၊ ထီးပြန်ပေးချင်တာရော၊ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ တွေ့ ချင်တာရော၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့မည မင်း ဒီမြို့မှာ မရှိတော့ဘူးလို့တောင် ထင်မိတယ်၊ ဟိုတစ်လောတုန်းက စာပေးစာယူသင်တန်း မိတ်ဆုံစားပွဲမှာ မင်း စန္ဒရားတီးနေတယ်ဆိုလို့ လာကြည့်သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့လာတော့ မင်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းနာမည် နဲ့ လိပ်စာ ပြောခဲ့ဦးနော်၊ ကိုယ့်နာမည် က စည်သူတဲ့၊ ဒုတိယနှစ် ဓာတုဗေဒနဲ့ ပြည်ကောလိပ်မှာ တက်နေတယ်...’

မိန်းမပျိုက ကျွန်တော် ပြောသမျှနားထောင်နေပြီး အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေ၏ ။ ပညာရေး မှုရုံးခန်းမှ ဂိတ်ပေါက်သို့သွားရာ မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်တော် တို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ သည်။ သူမ၏ လက်ထဲဝယ် ပွေ့လာသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မှတ်စုစာအုပ်ပေါ်မှ သူမနာမည် ကို ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော် ခိုးကြည့်လိုက်၏ ။

‘ခင်မိုး’

ရုတ်တရက် သူမက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ့စာအုပ်ကို ပြန်ငုံကြည့် ကာ ပြုလိုက်၏။

‘ကျွန်တော့်ကို တခုလောက် ဖြစ် ဖြစ် ပြန်ပြောပါဦး ခင်မိုးရယ်၊ ဥပမာ- ကျွန်တော့်ထီးကို ဘယ်လို လာယူရမယ်ဆိုတာ ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့။ အို... ထီးက အရေး မကြီးပါဘူး၊ ခင်မိုးနဲ့ အသိမိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားရဖို့က အရေး ကြီးပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ ခင်မိုးလဲ ကျွန်တော့် ကို ခင်တယ်မဟုတ်လား၊ ပြောလေ ခင်တယ်လို့၊ ဘာလဲ စကားမပြောတတ်ဘူးလား’

ကျွန်တော် ဟာ စကားမှာ :သွားသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဝေခွဲလိုက်မီမှာ ပင် ခင်မိုး၏ ရွှန်းလက်တောက်ပခဲ့သော မျက်ဝန်းအစုံသည် တစ်မဟုတ်ချင်းဝေသီမှု နှိမ့် ငင်းသွားကာ ပါးပြင်ဆီသို့ မျက်ရည်မိုးများ တစ်စက်ချင်း လိမ့်ဆင်းကျလာတော့သည်။ ဘုရားရေ... သူမ ငိုနေချေပြီ၊ ရည်စားမဟုတ်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ၏ ငိုယိုမှု ကို မည် သို့ဖြေလျှောစေပါမည် နည်း၊ သူမက ရှိုက်ကြီးတငင်မဟုတ်ဘဲ ဣန္ဒြေမပျက်မျက်ရည်တွေ ကျလာပြီး ကျွန်တော့်အပါးမှ လှမ်း ထွက်သွားသည်။

‘ခင်မိုး... ခင်မိုး နေဦးလေ’

‘ခေါ်မနေနဲ့ စည်သူ၊ ခုအချိန်မှာ ခင်မိုး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြန်ပါစေ’

‘ဟင်... ရီရီ’

‘ဟုတ်တယ်၊ လာ... ငါ ရှင်းပြမယ်...’
